

Петър Баков

Нетление

Петър Баков

Нетление

Вместо предговор

Някои размисли

Детството ни –
Великото, непостижимо
тайнство на нашето без-
грижие, безкрайна радост,
глъч, смях до забрава. Кой
не иска да е пак дете?
Щастливо детство за
всички на тази майка-
Земя!

Зрелостта ни –
На билото на живота,
с отмерена крачка и
помърряла глава, вървим
към безкрая на нашата
същина. И сякаш няма край
вечността...

СЕЗОНИ

Животи

Пъпка, разпукана, **пролет** вестѝ.
Негà, разгукана, во клонки трепти.
Омàла, разпрашена, люби мечти.
Цвеке, цъфтелo, на плод се сторѝ.

Лето, налетo со летните дни,
житo си гали – жетва ожнѝ.
Вършитба вършее – коситба суши.
Пиле опèри – птица крилѝ.

Во зрели полета **есен** тежи,
налела лозèта, со вино искрѝ.
Шума, жалтèла, рони солзи –
есенна оран семе сади.

Зима зимува со бели стрехи.
Снег я целува, во свен се топи.
Обич, завита, под преспи не спи,
Кокиче се киче – пъпка разви.
Пролет, разпукана, цвеке цъфти.

Иии...!

Раз-два-три..., раз-два-три...

Младостта ни –
Сила неземна, жена –
хубост извънземна,
заряд-велик, мъж
като челик, всичко
избухва във всеки миг.
Роят се дела, играят
деца, съгражда се
вечността.

Старостта ни –
Още сме тук, а сякаш
ни няма, раздаваме
мъдрост на новата
смяна. Похлупени с
времето, кътаме
любовта, що някога ни
е изправила на крака.
Блажена простота!

ОМАЯ

Слисан съм, кат в рая,
от убоост-красота.
Во утринна омая,
целува ден нощта.
Разгуканост витае
в разпърхана гора.
И песенна дъбрава
надпява песента.
Кога любов се вдава,
прекрасен е света.

Да си докоснат от любовта в
най-свише Боготъ, ем красота.
Летиш през вечността, пърха
щастлива Душата, роят се
звезди в небесата, си най-
полезният тук на Земята!

БЕДНЯК

Живея в мазе-стая,
но божем сум в рая.
Печката ми кухня –
маса – столовата,
още: кабинето.
Спалня ми кревата –
гостна канапето.
Телевизор – хола –
лъч-прозорец – свет.
Ех, ти Душо гола,
родени сме с късмет.
Небето нема плет –
сме звезди безчет.
Пчелин жужащий цвет,
благодат, ем мед,
сме песен-берекет.
Пей живот-букет –
живеем в бедността,
Душата ни богата.
Ний сме висотата.

Да виждаш си Душата е най-
свише простотата на нашето
съществуване, миг-живот –
предначертание.

Тленност – Нетленност;
Богатство на битието, не
винаги триумф на житието.
Избирай с терзания житей-
ските си завоевания.
Пази Душата чиста!

КРЕДО

Всеки со свойта мисия –
емисия на съдбата.
Мèри Бог-комисия –
съди ме по делата.
Кантар-топуз, небесата –
мерки теглилки, Земята.
Всеки виси на везната –
равни, пръст, блюдата.
Пито-платено – чертата,
Сметка-рабуш – вината –
Разпнат кръст-Душата –
Кръстопът – разплата.
Сам избираш съдбата.

*В играта на живота сам си
господар на квота от грешки
и разочарования. Затова
бъди стратег на собствена-
та си съдба, извървявай път
нелек, но изкупи греха.
Приживе, ако е възможно.*

МЕЧТА

Не знам дали се прераждам,
или свършвам – смърт в смъртта.
Но с надежда мост съграждам –
мечтание за вечността.
Да може, влюбена Душата,
в носталгия по любовта,
да се връща, земна на Земята,
по моста на въздишките, пеша.

*Нямаме друга пълна връв, освен любовта.
Пазете я, обичайте обичта и не се стра-
хувайте от възрастта. Тя (любовта),
всякога е ...Боготà!*

ЗАДГРОБНОСТ

Аз знам, че мъртвите говорят

И викат ни со повеј тих.

И повече от нас се молят,

да бидем по-добри от них.

Но кой да чуе този глас –

назад не гледат ни очите.

А **смъртникът**, сокрит во нас,
запушва с тленна блуд ушите.

Броят дните ни звездите –
кантар отмерва грех с везни.

Какво виновни са Душите,
да гният разпнати, в мечти.

*Носим го в нас от първия миг,
говорим си с него при последния
вик! Страхът е преграда за
нашата Душа да види си края
без страх от това!*

НЕТЛЕННОСТ

Оставам всичко на Земята:

Живот – имот-суета.

**Вземам с мене си Душата –
се венчавам с вечността.**

Кум-кумица ми смъртта –
шафер-шаферка пръстта.

Ме венчава мъдростта –
сливам се со песента.

Песен-стих ем свобода,
ставам секиму съдба.

**Път-светулка – светлина,
Ви дарявам любовта.**

Кой не люби тленността.

*С нея идваме, с нея
си отиваме. В мига
на живота ни и през
вечността, все тя ни
закрилница и страж на
идността.*

ОБРЕЧЕНОСТ

Все некой, некого убива –
убити бунят се войни.
Вселена-мир не загива –
падат падащи звезди.
Люде-маси глад гладуват –
любовни вируси морят.
Дроги-мафии пируват –
секти тровят опият.
Власти-касти всевъзможни,
недоклани се дерат.
Во черкви молят се безбожни –
брат за брата е пират.
Всетаини общества летят
в трансфери-сфери с богове.
Банки си пари перат –
афери немат грехове.
Извънземни в космос бдят,
мъдрост да си не взривим.
Глупаци взривове кроят –
босяци, през просо вървим.

*Отдавна нас ни следят
и баланс на безкрая в
мъдрост кроят.
От нас се очаква да
прогледнем напред, да
се впишем успешно във
Вселенския ред!
Амин!*

*Отиде ли си
любовта, умира и
човечността.
В духовната ни
нищета умира и
сама Душа. А нали
сал една тя ни път
през вечността.
Не ще оставим
диря-светлина,
ще сме беззвездна
пустота!*

Ке спрем с време и да любим,
не спрем ли пустоша сами.
Во себе си ке се изгубим,
глухоними, очи-слепци.
Незнайни масонски ложи
и тайни клуб-общества,
и всичките царе-велможи,
на прах ке стрие ги прахта.
Хаос пъди пустота –
вакуум пълни светлина.
Най-черни дупки-звездина,
са изход-път през вечността.
Всичко има две лица –
баланс на проста-простота.
Вървим-гърмим срещу света –
убиваме човечността.
Върни ни, Боже, ум в ума –
спаси Земята-Синева.

*Пътят ни в при-
видна самота е
предначертан през
вечността.
От нас се иска
Боготъ, енергия,
ем светлина, да
се трупа мъдрост
в мъдростта, да
изчезне пустош-
пустота!*

*В похода се срещу нас оставяме всичко без глас.
Вървим-гърмим срещу света – потъпкваме
изконността, а тя ни сал една:
-Родната ни майка-Земя.
Боже, къде ни ума?*

Да съхраним майката-
Земя, да помъдреем
до такава висота, че
да ни приемат всички
във дома на цялата
Вселенска звезда. Да
станем жители на без-
края, помъдрили по пътя
към Рая, на цялото
универсално познание, в
неговото съвършенство
и очарование.

ИЗВЪНЗЕМИЕ

Знам, не сме сами на този свят –
не е сама пръстта-Земя.

Един ли цъфти само цвят,
сред цъфнал космос от цветя.

Нима една сал грей звезда,
сред звезден хаос во нощта.

Вселената е звезда –
безкраен разум-Боготà.

Животът, гений-простота,
с безброй е форми и лица.

И всичко туй е светлина
и музика, и красота.

Безкрай е нашата Душа –
прераждана е вечността.

Неземна обич-топлота
създава ни за любовта.

Не сме сами ний во света –
ни майка-татко, обичта.

Аптеоз на всичко извечно,
непреходно и даващо ни
надежда, че не сме напразно
в тази си форма и съдържа-
ние, а участваме активно и
все още полезно в съзидание-
то на вечността и безкрая.

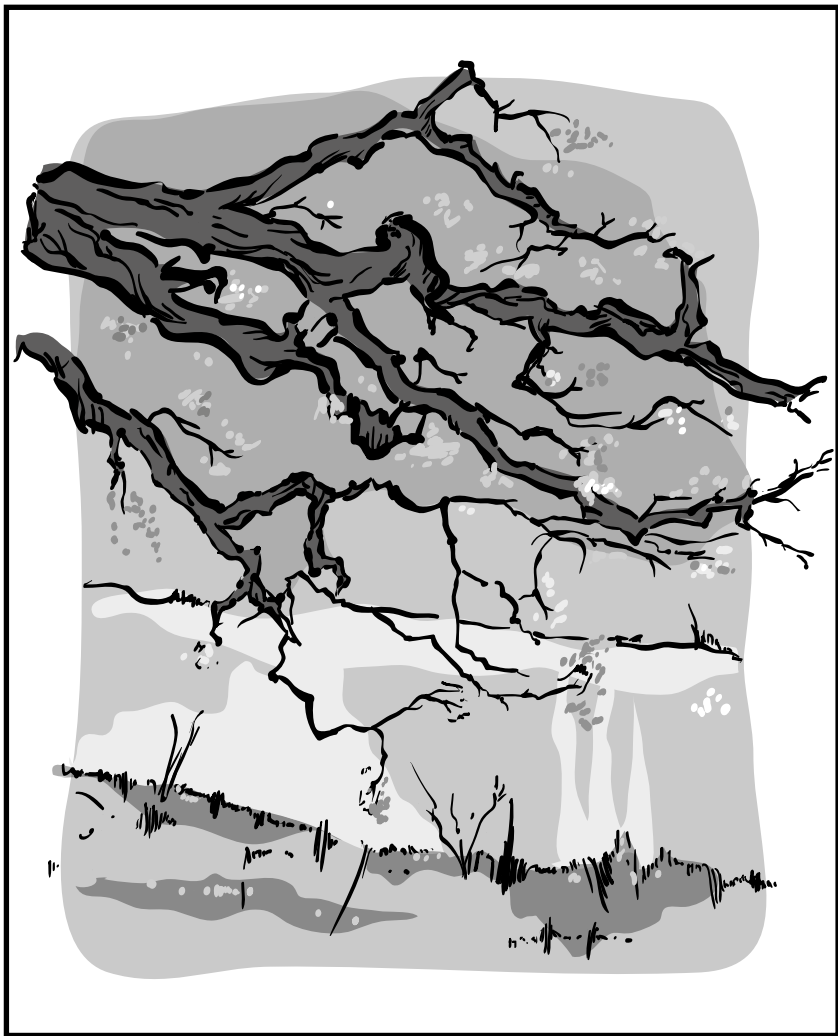
Ето такъв е Вселенският вестител –
Петър Баков – Многолик спектър, ем
Дъга – авторово възжеление-мечта,
превърнала се още приживе в реалност.
Следва разследваща поезия относно
четвъртата фаза от нашите животи –
Старостта ни!

ПРЕПОРЪЧИТЕЛЕН РОДИТЕЛСКИ КОНТРОЛ

Не се препоръчва за лица извън
този етап от цикъла на животите.

За преждевременно помъдрелите
обаче, ще има духовно пречистване
с незабавен ефект, ускоряващ
многократно развитието към Душевна
Боготà и добиване на реалното
усещане за съвършена простота.
А нали това е мъдростта!
Какво по-хубаво от това?

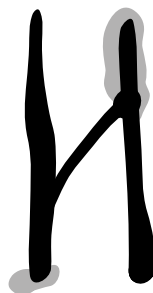

з съм песента
на всички времена.
В мен е и вечността,
в мен и безкрайността.
Ме пее и смъртта,
ме пее и пръстта.
Величие-Душа,
съм над безсмъртността.
Ех, че свобода...

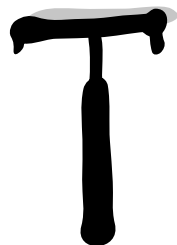
се още съм греха,
и на песента,
и на любовта.

Не, че съм мъжа
на всички времена,
но, просто съм дъха
и всичко, що Душа.
Обичам да творя.

скам да е верно,
че има живот
и много след смъртта.
Но, кой, как умре
и не си дойде.
Мълчи, и пръстта,
и ромона-вода.
Немей задгробността.

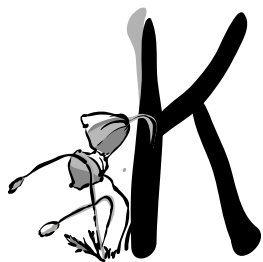

'ва, що постигнах,
ще надживей и мен,
и vsички други.
Немам заслуги
и не съм свършен,
но, мойте талмуди,
са част от съвестта
на Целостта-Душа.
Ме пей и песента,
ме тачи и смъртта.

есента ми
мирише на земя,
още: на Душа
и безброй небеса.
Тя е вечността
и неznайността
на църната страна.
Ухай на дълбина.

Какво ли не чух
за себе си.
Останах си глух
за хорските очи.
И, като на шега,
задминах завистта.
Надскочих и прахта,
и знам, че съм смъртта.
Вечността мечта.

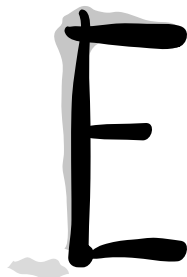

Моята Душа,
ухае на земя.
Тя ми вечността
и безкрайността.
Обичам любовта
и просто съм греха.
Мерак на светостта,
съм влюбена манна.

ж съм сред мрака,
а грейна ми Душата.
Виждам темнината,
как държи в ръката,
отвред небесата.
Между двете длани,
светове сме сбрани
и мрака ни храни.
От всичко ни брани...

х, жена, жена,
не си вечността.
И спомен на греха,
до време младостта.
Самата красота
е майка на деца.
Без внучета-слънца,
какво си в старостта.
Седни си на дъха...

илата знае
абсолютно всичко.
И, щом дойде мига,
ти вижда и прахта,
и целата Душа.
Нейна е смъртта.
Нейна и вечността.
Тя върти кръга
и, просто е ума.
Сила безкрайността.

поделен залък,
винаги се връща.
Знам го от малък,
от троха насъща.
Делиш ли сълзата,
с чуждата беда,
даряваш с Душата
и задгробността.
Отдаденост смъртта.

Безкрайна звезда
е моята Душа.
Незнайна светота,
ми брани съвестта.
Отвъд задгробността,
съм всичките слънца.
Сияйна простота,
съм некак мъдростта.
Отвред е свобода.

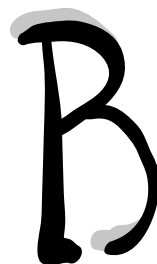

Сред този потоп
от информация,
кой да ти чете
и моите стихове.
Но, да си радостта
и на една сълза,
си вече песента.
И пея, и сълзя,
и некак съм роса.

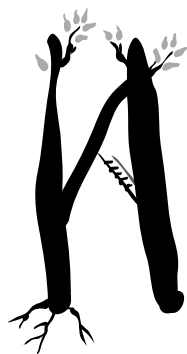

еха
от еделвайси,
во дворот мой цъфти,
стреха пей-жужи.
Те снежни са звезди
и пухкави сълзи,
свише са връх-очи.
Просторот в них ечи...

чера се родих,
днес трябва да умра.
Дали осъществих
поредната съдба,
ще каже смъртта.
Дано се преродя
и утринна роса,
да съм безкрайността.
Душата звездина.

не подозираш,
че вечно умираш,
не заради смъртта,
а бегаш от прахта.
Нито една Душа
не носи пепелта,
нивга в безкрайността.
Назаем свобода,
каторжник вечността.

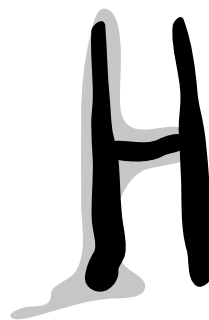

каквато и жена
да се събереш,
такъв и ставаш.
И докле разбереш,
всичко ѝ сдаваш;
и рога, и крила.
Тя, просто, е прахта
на всека суета.
Неизбежност кръвта.

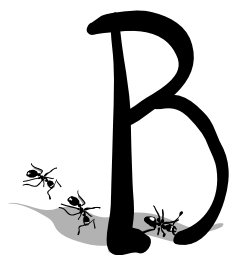

гроба,
до родови кости,
ще положат и мен.
И съм убеден,
че и прероден,
и несъвършен,
и осъществен,
ще бъда Видовден.
Кой по-богословен.

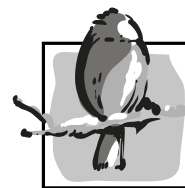
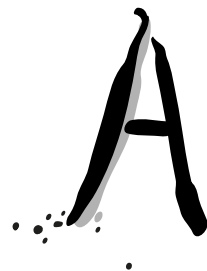

ад всички небеса,
отвъд безкрайността,
йерархичността
е света дълбина,
и шир, и висота.
Отвред е съвестта
и всичко е Душа.
Там нема самота.

секи е емигрант
в живота на смъртта.
Щом върне се в пръстта,
е вече у дома.
Гроба му дом-стреха,
и майка, и баща.
Надгробна звезда,
му роден край-Душа.
Е скелет на дъха.

з съм музикант.
Селски музикант.
Свиря по сватби
и дребни банкети.
Нема букети
и никаква слава.
Всеки ми дава
скътани сълзи
и скришни мечти.
Просто, сме си на ти.

разни, църни дупки
антиматерия,
засмукват ни в смъртта.
Отвъд незнайността,
сме живи същества
на нереалността.
Сме разум и Душа
на свръхпрозрачността.
Всеки е свобода
на всекоя мечта.
Безкрайности света...

бграден с икони,
нивга не съм сам.
Свещенни мадони,
те ми дом и храм.
Една не ме предаде,
всека ме защити.
Коя ли не се вдаде,
на моите мечти.
Ах, тези вси светци...

Н

ито един
от безбройните
неземни светове,
не ще да общува
изобщо со дъха.
Не, че е прахта,
а, зарад глупостта.
Уважават смъртта
и факта Душа.
Нихна ѝ вечността...

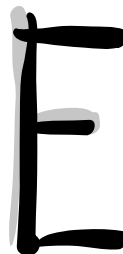
С

врѣхразумни
микросъщества,
са ни и Душа,
и всичко, що ума.
Живеят в мозъка
на човечността
и са ни и дъха,
и всичко, що смъртта.
Те ни безкрайността.

абравен от света,
пустей ме старостта.
Предсмъртна самота,
претакам си прахта.
Как никой не звънна,
да чуя му гласа.
И внуци, и деца
гонят безкрайността.
Заблуда вечността.

два в посмъртността,
се буди паметта
на предни животи.
Виждаш, че си Душа,
от предизконността
на всички времена.
Че и пръст, и вода
сме и космичността,
отвъд, отвъд смъртта.
Далеч, далеч рода.

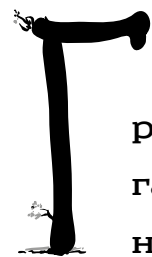
Н

е искам и да знам
царя на царете,
нито боговете
на безсмъртността.
Искам ветровете
да ме дарят с крила
и проста простота,
просто да летя
над всички небеса.
Знам, че съм пръстта.

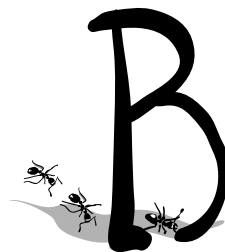

ушата
е майката
на всички хаоси.
Бащата е ума.
И незнайността,
и църната страна,
също са деца
на безкрайността.
Безкрайности света.

роба е гара,
гара на смъртта
на път в безкрайността.
Изхвърли ли прахта,
сторва се Душа
на отвъдността.
Метаморфоза
йерархичността.
Преход вечността.

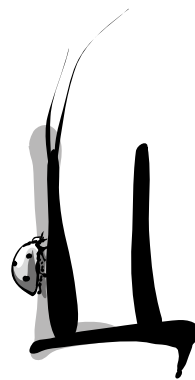

сичките животни,
идват и чезнат
с велико достойнство.
Нема геройство
и никакви царе.
Род, рода не яде,
лъва, змия не е;
всеко знай, защо е.
Човека, човек ли е...

нам, че има сила
по-мощна от смъртта
и ще отговарям
пред ней в отвъдността.
Дано сразя прахта,
за да се преродя,
и слънчева Душа,
да бъде пак съдба.
Тъй вервам на пръстта.

ъфнаха липите,
ухай на свобода.
И пеят мечтите
на рая песента.
Нарове пригласят
с цървени цветове
и божем ме унасят,
в безкрайни светове.
Чувствам се Небе.

Ъм ли биоробот
на цивилизация,
извън космичността,
по-умна от ума,
не казва ми смъртта.
Йерархичността
на свишите нива,
е ли ми и Душа,
мълчи незнайността.
Дано не съм прахта,
мразя бездушността.

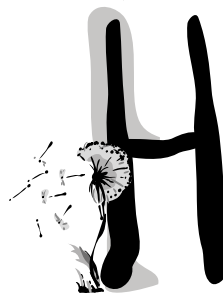
ториш ли добрина
пази си най-гърба.
Неблагодарността
е триж по-жестока,
дори и от прахта.
Помагай от Душа,
но знай, че подлостта,
презира съвестта.
Най-мрази верността.

Е

х, ти, Народе мой,
зад теб, кой не се кри.
Кажи, коя борба
за братство-свобода,
не ти изпи кръвта.
Щом грабне, власт,
властта,
за ней си смрад-тълпа.
Отколе, кал, калта,
тиня и не цъфна.
Виж, никне си пръстта.

епоσιлен гнет
одра ми младостта.
Неговите деца
ми ръфат старостта.
Правнуци на властта,
ке локат ми смъртта,
защото съвестта,
и скелет е честта.
И гроб, цъфти пръстта.

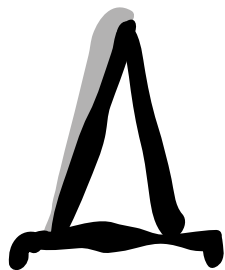

ай-сетне се найдех
докоснал песента.
Неземна свобода
да си извън смъртта.
Видех си същността,
изфръкнах от кръга.
Веч не мога да умра,
прибирам се дома.
Сум нужен на пръстта.

мъртта е празнота,
изхвърлила прахта
на всека суета.
Отлитне ли дъха,
оставаме Душа
и на задгробността.
Не знам как вечността
е всичката съдба
и на безсмъртността.

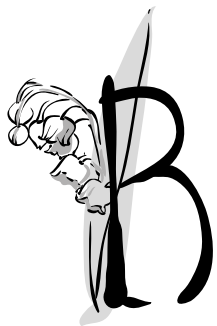

а си добър човек
е свише, лична цел.
В свещен живот нелек,
е чест, да бъдеш смел.
Да ще да си орел
надлетел и Виста,
да бъдеш съвестта,
требува си Душа.
И всичко да съдба,
бездушие прахта.

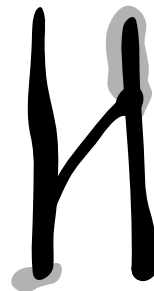

з съм пространството
между вселените,
а всехаосите
са моето лице.
И син на Целостта,
съм всевъзможността
на галактичността
и, просто, съм Ума
на смисъла Душа.
Не гине Същността.

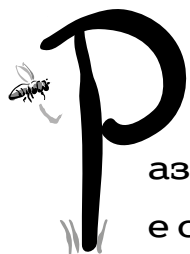

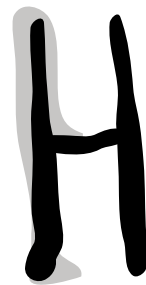
сичко се повтаря.
Раждаш се и умираш.
И за миг не спираш,
дори и во смъртта.
Откакто си Душа,
просто се прераждаш,
за да си пръстта.
Свещена простота,
най – безкрайността.

злез от себе си
и се погледни
отгоре и встрани
и виж, дали си ти.
Огромните мечти,
са ли и Аза ти.
Или се промени,
или се махни
и, просто не пречи
пръстта ти да цъфти.

азбери, всичко
е семейството:
и род, и роднина.
Пуши ли комина
и жива ли жарта,
мъж си е мъжа,
жената жена.
Какво си без деца
и внуци времена.
Без цвеке, що пръстта.

е спрех да се ровя
в коя не дълбина,
да търся корена
на моя произход.
От Андромеда
ли е свѐтий ми род,
или сме от света
отвъд космичността
на неznайността
и църната страна.
Бил ли съм звезда
от предизконността.
Ще бъда ли Душа
и след безкрайността.
Не знам. Не знам, съдба.
От смърт, до смърт, смъртта.

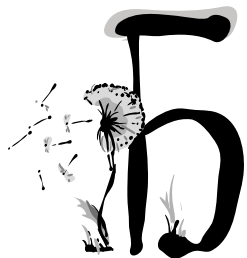
Р

оден съм в полите
на Беласица,
майката на Олимп,
Богу планина.
Кърмила ме сила
со млеко и манна,
и сънце, и луна.
Израснах под дъжда
на Гръмовержеца.
Умирам да ръмя.

З

а да си човек
требва човещина.
Панацея-лек
нема за глупостта.
Дори и мъдростта,
нема ли Душа,
просто е, прах, в прахта.
Пази си съвестта,
живота и смъртта.

оже, пак съм влюбен,
во лудост лудея.
Напълно изгубен,
и плача, и пея.
Умирам за Нея.
Безмерна е Душа
и секаш любовта
е тъй, тъй над кръвта.
Летя извън прахта.

овешката злоба
зазлюбее ли,
никакви сълзи
не спират радостта
на безчовечността.
Безразличността
е супер завистта
на бездушността.
Неведома прахта.

нам, че съм безсмъртен
и все пак ще умра.
Не, не виня смъртта
за т'ва, че съм прахта.
Но, ни една съдба,
да ще и свръхума,
не може без Душа.
Защо безкрайността,
държи да съм кръвта.
Нима съм ѝ храна.

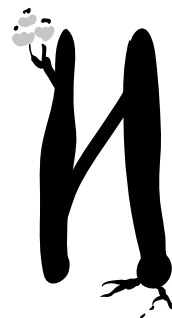
Безтегловността
на свишите нива,
не значи свобода.
Дори и след смъртта,
макар че си Душа,
все още си дъха
на неznайността.
И да лети прахта,
червей ѝ същността.
Сме свише пръст-вода.

Всичките същества
на майката Земя,
са действителността
на всички небеса.
Дори митичността,
е всереалността
отвъд отвъдността.
Тъй, чудото Душа,
е всевъзможността
на всички чудеса.
Факт, нереалността.

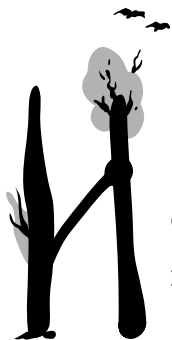

ивот и дух-Душа,
незнаен миг смъртта.
Да ще безкрайността,
кончина-тлен дъха.
Но, нито любовта,
и нито пък греха,
спреха ревността
да мрази обичта.
Да ще всевремена,
тъй кратка вечността...

маше времена
на младост в младостта,
когато любовта,
изцяло бе греха.
Но всичко отлетя
и старост опустя.
Застинала сълза,
мечтай да е дъга,
но цвеке прецъфтя.
Не всичко пролетта.

скам да съм жив,
но просто съм смъртта.
Дали бих бил щастлив,
ако не съм Душа.
Защо ти вечността,
без гроба на дъха.
Макар и пръстта,
съм горд, че съм вода.

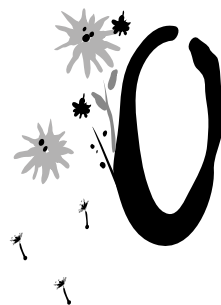

иг живот е смъртта,
гроба ни вечността.
Миражи на греха,
капка дъх любовта.
Път-сълза на пръстта
и съдбата вода.
Вечен ромон-Душа,
безкрая тишина.

Мрак и светлина,
върти се вечността.
Рояци семена,
цъфти си пръстта.
И никой не разбра,
водата ли Душа,
Душата ли вода.
Смъртта ли е дъха.

Откак свет светува,
матрицата вода,
мечтай да е Душа.
И да се преструва,
и всичко да прахта,
желай да е смъртта.
Не бъркайте свещта,
со светостта-сълза.
До време гроб дъха.

тколе ли в мене
ми пѣсна живее,
и зурна ми свирѣ,
и тапан ми пее.
И тежкото оро,
не спира да краче,
ми вее просторо,
и смей се, и плаче.
И време сираче,
ми сенкята влаче.
Ми вреват чалгии,
ме играт джинджии.

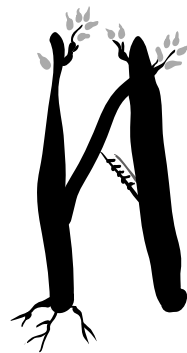

ине, знай, че
рая не омръзва,
ада не замръзва.
Да ще и съдба,
дъха не е Душа.
Блажена суета,
безгробие прахта.
Помни, че си смъртта.

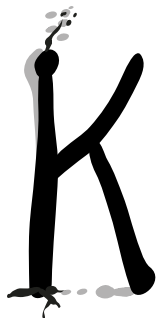

Знам всички езици
на всички същества.
Но, онзи първий вик,
изврякал ми дъха,
ми мене същността
и всичките слова.
Отимаш ли Душа,
си речта на духа.
Мълчание смъртта.

Н как да изразя,
какво си ми Душа.
Дори и вечността,
изобщо не разбра
живеца на смъртта.
Кой ли не умря,
скелет не отлетя.
И камъка сълза.

ой ни даде право
да делим числата
на четни-нечетни.
Думи безотчетни
имат ли правата
да са ни словата.
Гласни и съгласни,
буквите са ясни.
Кои не са сваястни.

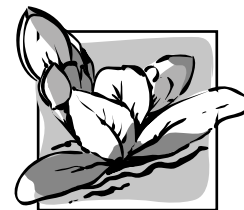
акво е разстоянието,
между мен и смъртта,
знай самата Душа.
Вечен дом на пръстта,
до време гроб дъха.
Не може вечността,
да скрие прахта.
Навсекъде греха.

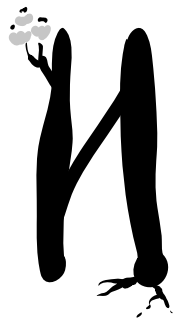

Може да си всичко
и, най-вече, всеки.
Пълно е пътеки
на съдбовността.
В йерархичността,
най-дребните неща
са всъщност личността.
Но немаш ли Душа,
ти мъртва и смъртта.
Живеца съвестта.

За да си Душа,
е нужна смъртта.
Какво и любовта,
ако не е греха.
Къде ти съвестта,
ако не си с ума.
Да ще и върха,
не само гроб дъха.

посмъртно ке съм с теб.
Все некак любовта
е нечия сълза.
Да ще и хлеб пръстта,
кой може без вода.
Без огинче-съдба
и не гори свещта.
Съм ти насъщността.

а дребни пари
купи вечността.
Срази и съвестта,
превзе и властта.
Но, ето, че умря
и, при все и свещта,
прашинка-сгур тлента.
Назаем и смъртта.

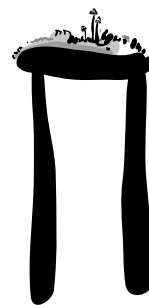

се по-близо е смъртта,
все по-смирнен ми дъха.
Не бушува веч греха
и студена е кръвта.
Все по-тъжен ми смеха,
плач не съдържа си плача.
Все по-знам, че ще умра,
тъй естествена пръстта.
Все по-чувствам се Душа.

сички идваме
и си отиваме,
пръст не отмиваме.
Не се прикриваме,
че сме и вода.
Въпреки смъртта,
всички сме Душа
на безкрайността.
И прах не е кръга.

Съдбата, щом реши,
кой да те спаси.
И падащи звезди,
сълзите са сълзи.
И пеещи слепци,
плачат вси очи.
Над всекакви мечти,
смъртта безкрайности.

Пътува съдбата
по пътя на смъртта
и търси Душата
на безсмъртността.
Всесилна с любовта
и не надви прахта,
но влюбени в греха
е просто вечността.
Мерак не прецъфтя.

П

равилата на смъртта,
са закон за дъха.
Всеки знай, че е прахта,
но се мисли за Душа.
Да ще и безкрайността,
тъй назаем вечността.
Кой не взе отвъдността,
никой и не се върна.
Не тлей си въдността.

Н

Не бъркай съдбата,
нивга с Душата.
Дори необята,
не е всеобхвата.
И мрак от светлина,
кой не е смъртта.
Без църната страна,
що безкрайността.

А

окле си дъга,
всичко е роса.
Прецъфти ли греха,
не жужи и дъха.
И корен на смъртта,
помни, че си сълза.
До време вечността.

Н

е всичките мечти,
две хубави очи –
без сънце, що цъфти.
Вси хаоси-звезди,
не чинат две сълзи,
полели гроба ми.
Мечтай, за да си
и над мечтите си.

О

гняр на огъня,
просто съм пепелта.
И живот на смъртта,
до време съм дъха,
в греха на любовта.
Дори безкрайността,
не значи вечността.
Дано се преродя,
умирам да жуа.

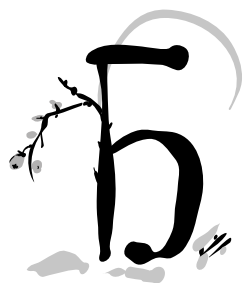
ое ли време,
нема проблеми.
Всеко е семе,
ражда дилеми.
Върти се Земята –
цъфти кръговрата.
и все тъй тревата
милува росата.
Дъга е дъгата.

власт, и пари –
профукани мечти.
Кой не съгреши,
с две влюбени очи.
И всичките светци,
и всички мъдреци –
низвергнати сълзи.
И не се мъчи,
безгрешна да си.

азни галфони,
надскачат си прахта.
Пробити шушони,
подритват и калта.
Бездушност не разбра,
че пръст е вечността
и всичката вода,
просто, една сълза.
Гроб безсмъртността.

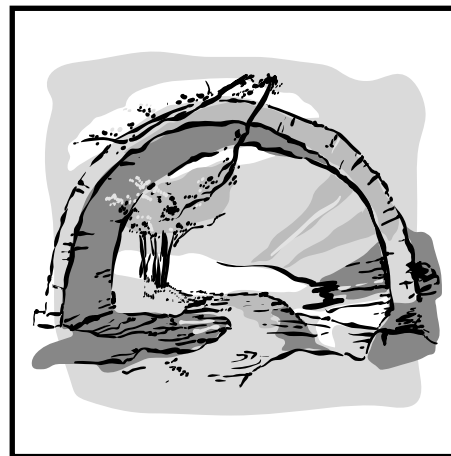

олести, болести
ръфат ми тлента,
безброй проклетости,
локат ми дъха.
Надежда издъхна,
чакайки смъртта,
да сграбчи пепелта.
И гроба мечта.

Човека е
страхотна жилавост –

невероятен мост
по пътя на смъртта.

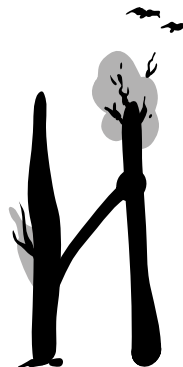
Що друго вечността,
освен скала-сълза.

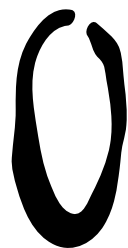
Рушат се времена,
скелет и не трепна.

з съм песента,
мога и летя.
И връх над върха,
ширни съм поля.
Аз съм свобода,
рея се Душа.
Съм и всевиста,
безмер-дълбина.
Безкрай безкрайността.

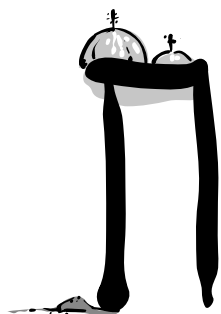
гроба на пръстта,
сме живата вода.
Невинна е смъртта,
че е безкрайността.
Едно е дъх-съдба,
съвсем друго прахта.
Макар и Душа,
не всеки вечността.
Посмъртност личността.

ще сънувам
миналото си,
секаш съществувам
в изкормени мечти.
И некак вечно плувам
и давя се в съня.
И нищо не чувам,
затиснат от брега.
се будя и рева...
Съм кукла на смъртта.

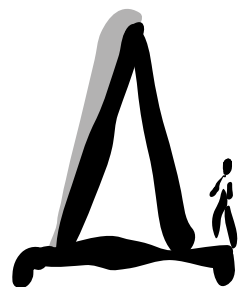
бичам смъртта,
тя ми е Душа.
Какво ми би пръстта,
без живата вода.
И всичките цветя,
са нищо без дъха.
Едва ли и греха,
е грех, без любовта.
Обичам си смъртта,
тя ми вечността.

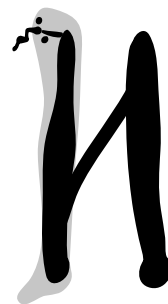
окалугерчих се,
не зарад любовта,
а зарад вечността.
Молитва на свещта,
кандило ми дъха.
Светец на съвестта,
мъдрец ми святостта.
Отвред безсмъртността.

окле е дъх дъха,
жива е смъртта.
Издъхне ли прахта,
смъртта е веч Душа.
И златна да калта,
и Крез да е кръвта,
не значат любовта.
Другото съдба
и карма на греха.

а умреш достойно
е въпрос на Душа.
Дори отвъдността
е нищо пред смъртта.
Всека свобода
ненавижда прахта.
Великата съдба,
не само вечността.
Бъди си личността.

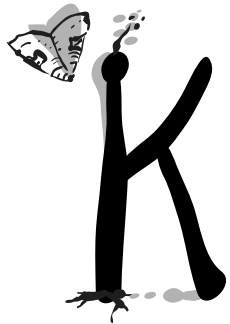

милост да греха,
жестокост любовта.
Всесилен да мъжа,
силата жена.
Мерак на обичта,
омраза ревността.
Всеблудница прахта,
най-верността смъртта.
Кой не е съдба.

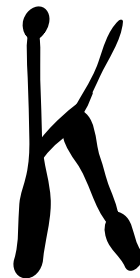
Никой не знае,
какво е след смъртта.
И гроба мечтае
да е и вечността.
Дали безкрайността
е края на света,
нехае пръст-вода.
Гугука си дъха...

Аз вервам в безкрая.
Не вервам во рая,
защото тук ада
во огино страда,
зарад простотата,
че вечна е Душата.
Знам, че съм съдбата
на всека смърт свята.

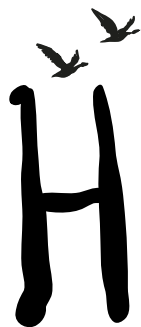

акво е живота,
ако не е смъртта.
Пъпна връв-съдба,
до време вечността.
Без Силата-Душа,
дъх ли е дъха.
И звездопад манна,
назаем ни пръстта.
Кой не е сълза.

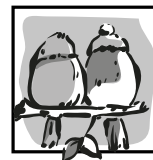
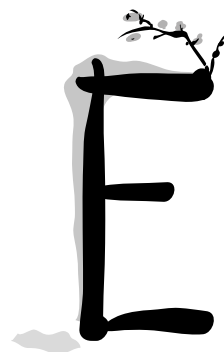

ошмари, кошмари
тровят ми съня.
Мъртви другари,
ме влачат во прахта.
Никой не протяга
за помощ ръка.
Всеки тича-бяга
и крий се низ калта.
Съм раззинат връз дъха.

Никога смъртта,
не ще да е прахта.
Всичко да кръвта,
пак не е вода.
И пръст от пръстта,
живеца е Душа.
Другото съдба
и грех на любовта.
Назаем света...

дно е да цъфтиш,
друго е да жужиш.
Щом можеш да летиш,
на никой не тежиш.
Дори и да пълзиш,
бъди си същността.
Великата Душа,
не е само съдба.

Н

икой не знае
всичко за света.
Всеки гадае,
какво задгробността.
И, докле узнае,
живот ли е смъртта,
вече е прахта.
Простора два на два.

З

а да си смъртта,
нужна е Душа.
Не върви прахта,
во задгробността.
И пръст, и вода,
що друго вечността,
освенто дъха
на всякоя мечта.
Безкрай реалността.

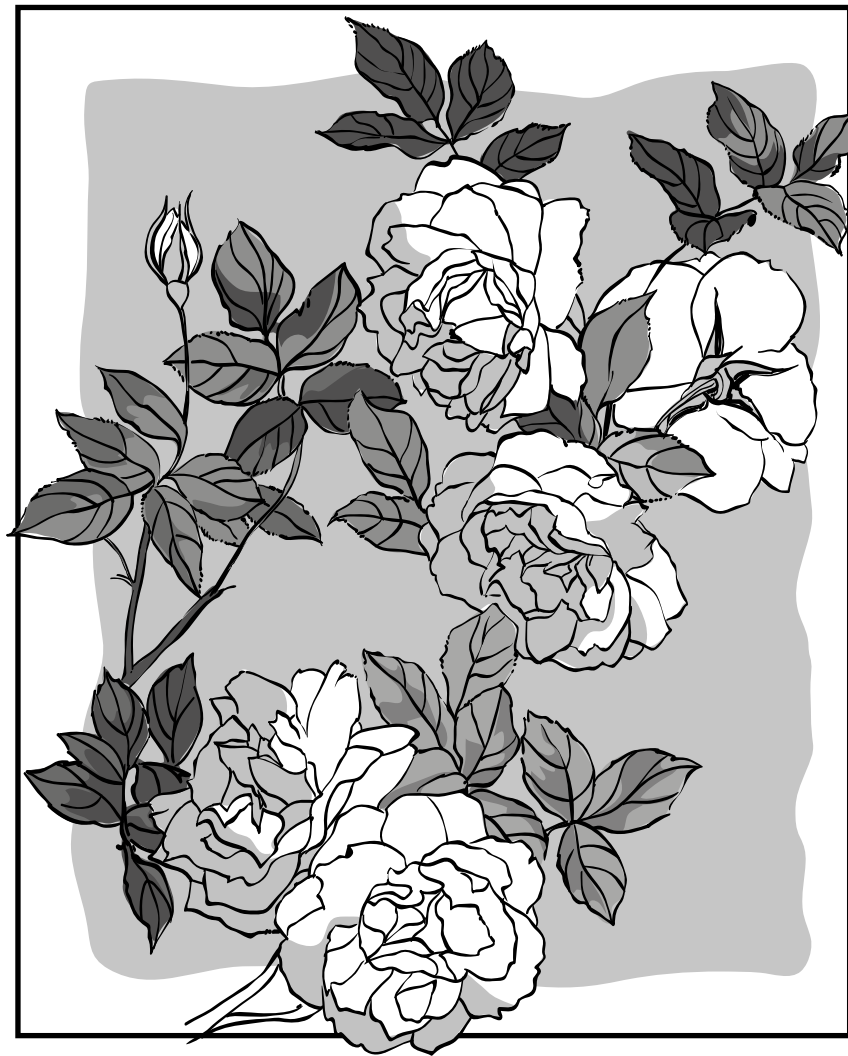
мъртта е другий път
на живота ни.
Напразно и не мрат,
несбъднати мечти.
И всички хаоси,
отвъд отвъдността,
ни вечната съдба.
Со свойта си Душа,
всеки е вечността.
Безкрайността – сълза.

осредствеността
е триж по-жестока
и от завистта.
Салиери изтля,
но, него прахта,
все още преследва
на Моцарт духа,
за да му мъсти,
че е песента.
Не всека Душа
и невъзможността.

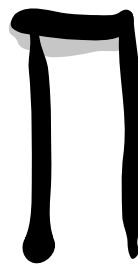

аква измама,
и ада, и рая.
Но, не само безкрая
е в незначайността
на църната страна.
И Сънцето звезда
на Мрака звезда.
Дъха да прахта,
Душата и смъртта.

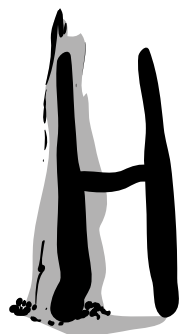

ивота, нивга
не дава онова,
което очакваш.
Викаш вечността,
а идва смъртта.
Назаем съдба,
до гроба дъха.
Без корен свещта,
не никне сълза.

етдесет срички
и сто буквички,
ми мене песента
и най-вече стиха.
Самата простота,
с безброй времена
ме пей низ вечността.
Макар и дълбина,
сум горд с вис-Душа.

ищо не може
да спре Душата,
да е свободата.
И жива да калта,
бездушие прахта.
Единствено смъртта,
всичко, що вечността.
Безкрая звездина.

сека самота,
далеч от завистта.
Дори и вечността,
и не надви прахта.
Пресвѐта светота,
отшелник мъдростта.
И само съвестта,
просто и ума.
Самотник любовта.

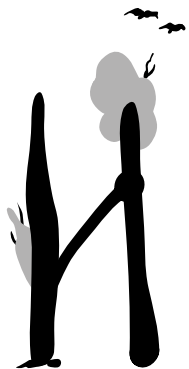

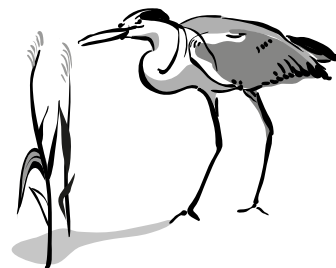
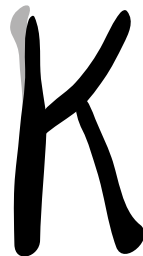
з правя само
цървено вино
и препек-ракия.
Ментета не пия.
Наздраве за смъртта.
На екс за вечността.
Всеки гроб съдба,
му раззинат кръст сълза.

илост Душа,
махни ме от калта,
спаси ме от прахта.
Макар и пръст-вода,
и аз съм небеса,
и хаоси летя.
Бе, що бе дъха,
освободи смъртта.
Веч сдадох вечността.

все пак съм робот,
робота на кръвта.
Наричат ме живот,
живота на прахта.
И пулса на дъха,
съм нищо без Душа.
И сенка на смъртта,
съм червея в тлента.
Кой помни вечността.

расива,
като дълбината
и на всеобхвата,
ти си ми Душата.
И грех на свободата
си ми, и любовта,
и сънце, и луна.
Обичам те, сълза.

а да си човек,
требват три неща:
Първото е Душа.
Второ човещина
и третото смъртта.
Другото кръвта
на всека суета
и завист на прахта.
Немаш ли съдба,
губиш задгробността.

а си по-съвършен,
бъди обикновен.
И гениалността,
също е прах в прахта.
Най-простите неща,
правят вечността.
Но, немаш ли Душа,
арам ти и смъртта.

айкиното млеко,
не значи кръвта.
Макар и смъртта,
Душата – Душа.
Всепъпна връв – съдба
и хаоса сълза.
Зачатие – баща,
майка вечността.
Деца безкрайността.

одина след година,
тече си вечността.
Какво ли не мина,
все прах си е прахта.
Не поумне дъха,
се мисли за Душа.
Дори и любовта,
е жалка без греха.
И нула е кръга.

Н

е бъркай болестта,
никога со смъртта.
Едното е прахта,
а другото Душа.
Какво и да пръстта,
що корен без вода.
Ни една сълза,
не значи роса.
Бездушна е свещта.

З

а да си щастлив,
требва да си жив.
Да имаш любовта,
и на мъдростта,
и на светостта.
Другото сълза
и песен на свещта.
Некролог дъха.

Щ

о друго е човека,
освенто залък хлеб
и глътка вода
ем троха Душа
и капка от смъртта.
Преяждане прахта...

оже би, росата
е кръговрата
на всека пръст свята.

Дали пък водата,
не е и сълзата
на всеобхвата,
во самотата
и на Душата.

Кой помни съдбата
на дълбината.

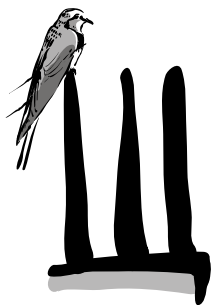

М

ъдростта
е вълнение,
а не покой.
Въображение
на духовността,
е всека свобода.
Кой не е сълза
на незнайността.
Всеки дъх – смъртта.

ечно съм се чудил,
що ли е Душата.
Е ли небесата,
или е недрата
на вседълбината.
И, щом съм и смъртта,
защо вечно сълзя,
само при мисълта,
че и аз ще умра.
Плаче ли прахта.

о значи мъдростта:
От бухала орел –
от орела бухал.
И всички ли деца,
са плод на любовта
и на песента.
Нима и прахта,
е рожба на ума.
Червей ли е дъха...

етаморфоза
на туй, що е дъха,
еволюцията
на всякоя Душа,
е пътя на смъртта.
А всичко, що прахта,
и власт, и суета.
Дори и любовта,
парите на кръвта.

П

риготви се съдба,
за живот след смъртта.
Зарежи я прахта,
да гони вятъра
на своята суета.
Роса на вечността,
гроба свобода.
Полет отвъдността.

В

секи, во младостта,
е бил безсмъртността.
Никой, в старостта,
не помни пролетта,
кога му грех цъфтя.
Щом сбръчка се кръвта
и вече си смъртта.
До време вечността.

В

ерен съм до гроб,
и на любовта,
и на съвестта.

Во не един живот,
презрех завистта
и мразя ревността.
Дете на вечността,
останах си смъртта.

амо един лаик
си въобразява,
че създава
само шедьоври.
Но, просто се случи
и правя ордьоври.
Ордьоври шедьоври:
платò до платò,
с месо-без месо –
менте сто на сто,
но ловят око.

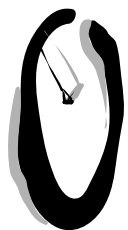

а посмъртността,
нищо е властта.
Какво и да кръвта,
безпаметна прахта.
Царе и царствà,
нехае вечността.
И дъх, и Душа,
тече си смъртта.
Кой спре безкрайността.

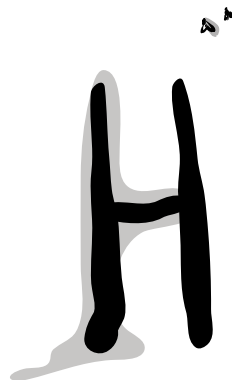

ман от престиж,
просто съм гладен.
И, как да цъфтиш,
когато си жаден.
Морал и идеал,
не хранят мъдростта.
Кой е надживял,
борбата на прахта,
да бъде и смъртта.
Аман от свобода.

тдавна пиша
за шестата раса.
Просто, петата
и не ме разбира.
И без да извира,
живота не спира.
Душа не умира.
Умното напиря...

икой не е видел
лицето на смъртта,
преди вечността.
Дори безкрайността,
не знай що е Душа.
Без църната страна,
какво незнайността.
Енигма Лòгоса.

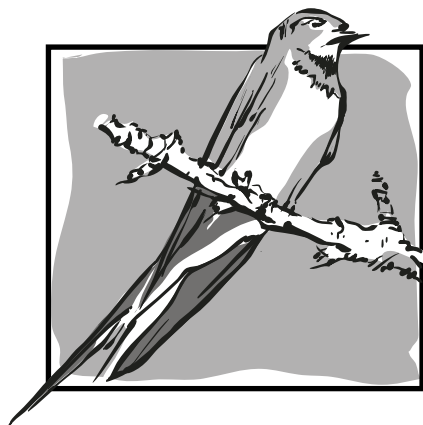
Ъди си смъртта,
дори и след прахта.
Живей да си Душа
и не пилей дъха.
Помни, че си пръстта,
но си и звезда.
И църната Луна,
обича любовта.
Ти, все пак си греха.

ивота е живот,
само зарад смъртта.
И власт, и всеимот,
гният во пръстта.
Изтлей ли вечността,
не си дори прахта.
Дали отвъдността,
е жива без Душа.
Мъртвец бездушността.

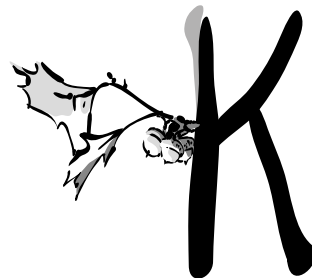
Детство, младост, старост

са неизбежността
на всички времена.

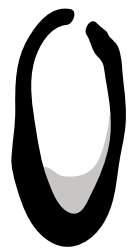
Докле пръфне греха
и грабва го слана.

Едно е любовта,
съвсем друго Душа.
Не всичко смъртта.

Какво е съдбата,
освен децата ни.
Що друго Душата,
освен вси мечти.
Макар и смъртта,
всеки е вечността.
Но, всичко да дъха,
прахта не възкръсна.

нзи бил предател.
Този пък, агент.
Трети – следовател.
Четвъртия левент.
А, аз, си останах
при детството си.
И всичките мечти,
все същия съм си.
Немам други очи.

ислиш, че парите
са всичко, нали.
А те са нищо.
Дори и очите,
са само прахта.
Не може сълзите
да са ни съдба.
И Крез да кръвта,
потопа – вода.
Що Ной, без Душа.

мирам, съдба.
Ме смля завистта.
Оглозгана сълза,
съм призрак на свещта.
Изгубих песента,
не наидох любовта.
Молитва на смъртта,
гина без Душа.
Стопи ме завистта.

и знаеш,
че съм песента
и секоя сълза,
мене съвестта.
Не ръфай любовта,
зарад ревността.
Дори и светостта,
до време е греха.
Посмъртност е пръстта.

М

ен,
нема да ме има,
но ти ще четеш
стиховете ми.
И често, през сълзи,
ще чуваш песента
и на мойта Душа.
Попей с откъдността,
зарадвай ми смъртта
Самотник вечността.

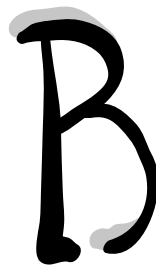
Н

е стигна ми прахта,
за да разбере:
Сънце ли деня,
луна ли вечерта.
Дали откъдността
е посмъртността
и на безкрайността.
Нима, като умра,
ще видя вечността.
Дано съм си с ума...

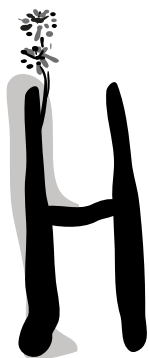

азговарям с теб,
като с песента.
Искам да се смея
и в отвъдността.
Знам, че съм Душа,
извечно на смъртта,
но, некак си дъха,
не верва на прахта.
Прости посмъртността.

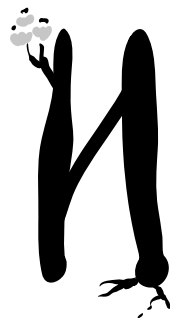

селената,
не значи Земята.
Дори светлината
е част от тъмната.
Не искам недрата
да са небесата.
Макар и пръст свята,
вис-шир дълбината.
И смърт е Душата.

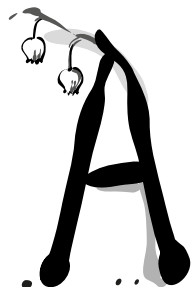

ищо не е вечно,
до гроба вечността.
И, що по-човечно
от тва, да си смъртта.
Всекоя съдба
е скелет под пръстта.
И безсмъртността,
гроб безкрайността.
Живей си Душа.

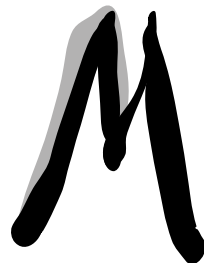

всичките пари,
не са Душата ми.
И всичките сълзи,
не са очите ми.
Над всичките звезди,
Тотала да калта,
всуе прах, прахта.
Микросъщества,
изконен дух смъртта.

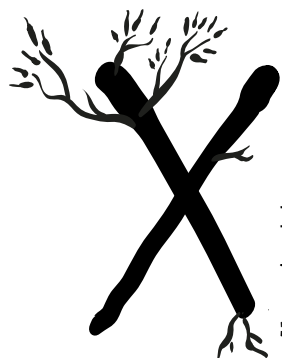

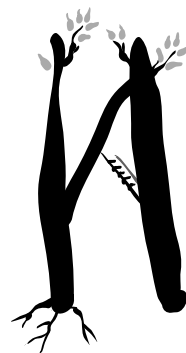
з съм Душата ти.
Аз съм ти съвестта.
И не ме куди,
заради завистта.
Аз съм всяка мечта,
да не си прахта.
Докле съм ти дъха,
помни, че си смъртта.
Живот задгробността.

айка на мъдростта
е самотата.
Промисълта,
че е Душата,
е баща на ума.
Живота и смъртта,
са нивните деца.
Гроба, вся съдба.

раня надежда,
че има надежда
за живот след смъртта.
Вервам, че съм пръстта
и на задгробността,
и знам, че съм роса.
И извън дъха
има, има Душа.

така, останах
верен на пръстта.
Обичам извора
на изконността
и вервам на смъртта.
И гроб на вечността,
макар и Душа,
не предадох дъха.
Останах си съдба.

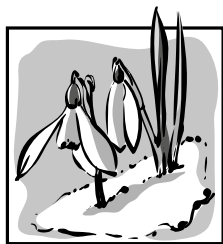
ащо ли си мисля,
че и вечността
е гроба на кръста.
Дали, че прахта
е червея в плътта,
или, че смъртта
е светий дъх, в дъха.
Е ли и Душа,
мълчи задгробността.

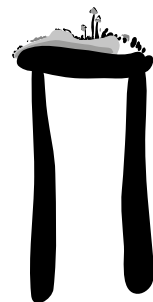
е ме кремирайте.
Нека ми скелета,
да е следа в пръстта,
че бил съм и дъха.
И смърт, и съдба,
гроба и Душа.
Червей-суета,
сажди-прах, пепелта.
Опейте мя...

Р

одих се. Живех. Бех.
 Минало-сега,
 гроб и идността.
 Но, люлка на смъртта,
 дано се преродя
 и жива пръст-вода,
 цъфнал да пожужа.
 Пролет да прецъфтя,
 кокиче во снега...

адението
 на всичко, що прахта,
 е жестокостта
 на всека кръв в калта.
 Единствено смъртта
 е верна на дъха,
 защото е Душа
 и гроб на вечността.
 Кой не е съдба.

ивеца, що Душа,
не само любовта
в греха и на дъха.
Едва ли вечността,
изобщо би била,
ако не е смъртта.
И майкина сълза,
родилка-гроб пръстта.
Без сънце, що луна.

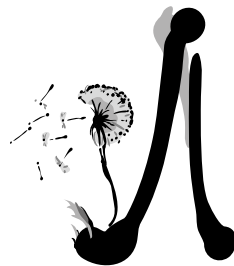

а да си човек,
требват три неща:
Първо човещина,
после е дъха
и, най-вече, Душа.
Какво и да ума,
само съвестта
му разумността.
Другото кръвта...

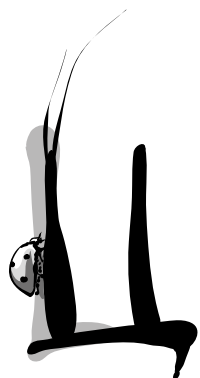

ъха и прахта,
въдност вечността,
гроб отвъдността.
И след безкрайността,
безмер незначителността.
Без църната страна,
нема светлина.
Душата на смъртта,
мрака свобода.

юбов, любов, любов,
какво си без греха.
Едва ли и дъха
е нещо без смъртта.
Нема ли Душа,
мъртвило вечността.
И сънце, и луна,
гроба звезда.
Прижурки пръстта.

иганко,
ти бе ми песента,
и огин, и жарта.
Разчолена снага,
ти бе ми обичта
и всичко, що греха.
Върни ми любовта,
не мога без Душа.
Прости ми, свобода...

дадеш ли греха,
грохва вечността.
Не може любовта,
да надвие прахта.
Не си пилей смъртта,
назаем идността.
Пести си и пръстта,
кой знай, що е Душа.
Гроб отвъдността.

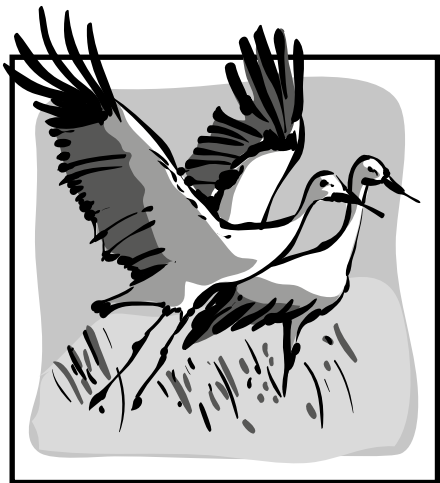
оже, пак съм влюбен
и давя се в мечти.
Просто, съм изгубен,
потънал до уши
во нейните очи.
А тя не ме видя.
Надскочи любовта
и нейде отлетя.
Веднъж е младостта.

ега, въпроса е,
не дали ще умра,
а как да продължа
по пътя на смъртта
и след безкрайността.
Ще бъде ли Душа
и в безсмъртността.
Най-лесната мечта
е жив да си прахта.

Мъжете говорят
за пари и жени.

Жените пък, спорят
за мъже и цени.

са голи в греха.
Бизнес и любовта.

Се стрелят с очите
и, щомто сълзите
стопаят скромността,

ивота на смъртта,
дефакто ни дъха.
Континиум-Душа,
сме и космичността.
Какво и да прахта,
тя ни наземността.
Не може любовта,
да не е и греха.
Върти се вечността.

Т

аланта на смъртта,
да е и вечността,
е безсмъртността.
И гений да прахта,
пак не е пръстта,
нито пък вода.
Дори космичността,
не значи и Душа.
Умирам да умра,
зарад незнaйността.

З

а да се преродя,
е нужно да умра.
Но, как да умра,
ако не се родя.
Не може вечността,
да е само прахта.
И пръст от пръстта,
водата е вода.
Какво съм без Душа.

Замислял ли си се,
че нявга, в древността,
тука е живяла
и митичността.
И всички богове,
са били наявѐ.
Защо безсмъртността,
низвергвайки прахта,
остави ни смъртта
за сенка и Душа.
Нима Господ умря.
Нима...

Съвестта
може да заспи,
но не и да умре.
Смъртта, и вси сълзи,
пред нищо се не спре.
Прости ми житие,
не си небитие.
Свещта, да ще сърце,
Душата, дъх не е.

Н

епреодолими
разстояния
са звездите ни.

Но, без шир-висини,
дори в мечтите ни,
нийде не се лети.
Съдбата две очи,
Душата дълбини.
Рая, вси адови...

М

инаха години,
литна младостта,
потъна в старостта.
И, като на шега,
съсухри се кръвта,
сбръчка се дъха.
Грех ли бе греха,
не помни любовта.
Спомени смъртта.

тана ли на сто,
ке ми е все едно,
дали има време.
Никне мойто семе,
зася и семена.
Корен на вечността,
сеитба и смъртта.
Бразда безкрайността.

жеминуто,
от сутрин, та чак
и до сутринта,
бълват зла новина:
-Убиха любовта.
Искам да умра,
преди да се родя.
Спасявай се Душа:
-Убиха песента.
в кома е вечността...
Надскачат си смъртта.

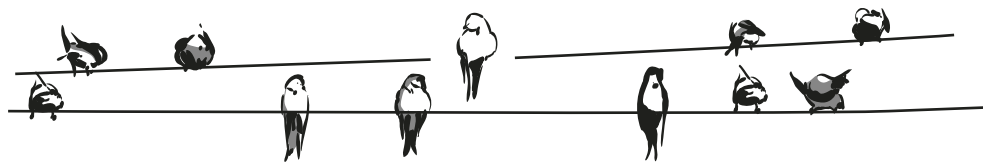

Всеки си мисли,
че света започва
и свършва со него.
Пустото му его,
така и не разбра,
че не е Душа.
И Аза на дъха,
не значи съвестта.
Смъртта не е прахта.

олестта и прахта,
до гроба ни съдба.
И задгробността,
не знае, що смъртта.
Има ли Душа,
мълчи си пръстта.
Извор-звездина,
безкрай неznайността.
И мрака светлина.

И

най-различни,
всички сме еднакви.
Какви ли не очи,
еднакви сме сълзи.
Континиум-Душа,
дойде ли смъртта,
мъртва прах в прахта,
всички сме пръстта.
Не всеки и скала.

Може би не знаеш,
че и след вечността,
и след безкрайността,
живей неznайността.
И църната страна,
не значи мрак-тъма.
Тя е енигмата
и на изконността.
Що тук, отвъдността.

е ща да се меря
никак с безсмъртността,
но и мене прахта
е некак вечността.
Не, че съм пръст-вода,
но и мойта Душа
е жива след смъртта.
И аз съм песента
на задгробността.

ервеят живее
приживе вдън кръвта
и, просто се смее
на всека суета.
Изчеква ни смъртта,
раззинва паст в пастта
и сторва ни прахта.
В нас е бездушността.

Н

Нещата си вървят
по своя вечен път.
И живите си мрат,
а мъртвите не спят.
Какво и да дъха,
все тъй е прах прахта.
При всичката вода,
всеки брег пръстта.
Гроб и вечността.

Н

е си хаби дъха,
за нищо на света.
И всичко, що прахта,
не е и грам Душа.
Молитвеник-съдба,
помни, че си смъртта
и дойде ли мига,
стори се на сълза.
Бъди щурче-роса...

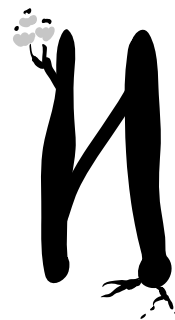

йде си греха,
мерак не поумня.
Нема правила
до гроб за любовта.
Докле е дъх дъха,
все чека си смъртта,
да кротне се кръвта.
Кой не замръзнá.

робовна тишина,
гугука песента –
гроб не възкръсна.
Има ли Душа,
мълчи си, и пръстта,
и живата вода;
немей и прах в прахта.
Гугутка пий роса...

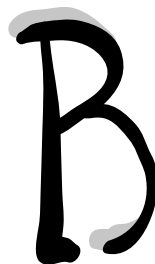

в живота,
и в посмъртността,
страх ме е от прахта.
И пулс да е кръвта,
е мъртва без Душа.
Дори безсмъртността,
е нищо без смъртта.
Не е прах вечността.

Веч съм ходещ мъртвец
и символ на смъртта,
съм знака на прахта.
Мерак на любовта,
дано се преродя
и жива пръст-сълза,
цвеке да зажужа.
Феникс, нек прецъфтя.

Вехти, бурни нощи
бълват ми прахта.
Гнили, живи мощи,
не ще ме и смъртта.
Профуках младостта,
съсипах и дъха.
Самотник в старостта,
плащам си глупостта.
Яде ме съвестта...

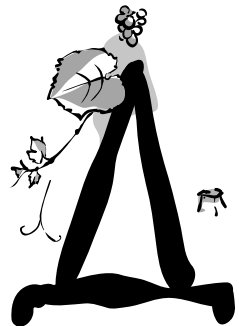

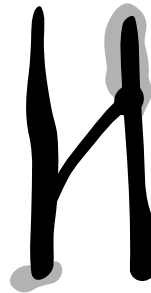
ема на света,
ни една Душа
да не е смъртта.
Червей на дъха,
закон е и прахта.
Сълза на вечността,
всеки гроб – съдба.
Миг и безкрайността.

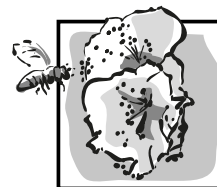
мъртен дъх свещен,
съм вечно раздвоен
между любовта
и всичко, що греха.
И, все пак, съм това,
което ми смъртта,
и с всичката Душа
съм верен на пръстта.
Умирам да цъфтя...

а знаеш, че смъртта,
е свише скромността
на всяка Душа,
значи си над прахта.
И след безкрайността,
немей пред мъдростта
на мрака-светота.
Тотала тишина...

пиша ли пиша,
чак не ми се диша.
И пея ли пея,
дори и не смея
за малко да спра,
за да не умра,
ей тъй, от радостта,
че с мен е песента.
А знам, че съм смъртта.

Ж

ивота на смъртта,
не значи прах в прахта.
И жива да свещта,
пак не е сълза.
И с всичките цветя –
гроба, не е дъха.
Безсмъртна съвестта.

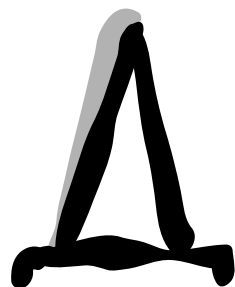
еведоми пътища,
пътека е смъртта.
И пътник на дъха,
до време вечността.
Не бъркай съвестта
за нищо с любовта.
И тиха, песента,
не значи тишина.

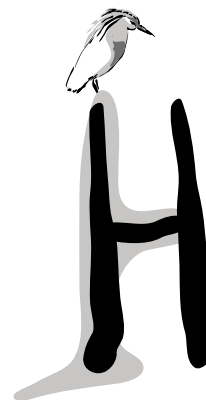
всичките мечти,
всеки Душата си.
Не само две очи,
безкрая от звезди.
Помни съдбата си,
прахта не е сълзи.
И паметник дори,
гроб, на кой тежи.
Скелет не кърви.

емен-неземен,
аз съм си пръстта,
и дъх, и вода.
Макар и смъртта,
изцяло съм Душа.
Роден съм да умра,
за да съм песента.
И сънцето съдба.

али е от пръстта,
но мисля за смъртта,
като за вечността.
Дали отвъдността,
ще бъде ми Душа,
знае неznайността
на църната страна.
Не само ден нощта.

е знам дали има
живот и след смъртта,
но, дано е така,
за да продължа
и без да съм съдба.
И, ако съм Душа,
да бъде същността,
надвила, и прахта,
и безсмъртността.
Обичам съвестта.

Н

е дописах стиха
на посмъртността,
защото песента
ни безкрайността.
Без светите слова,
нищо и вечността.
Без слово, мъдростта
е като без Душа.
Що разум без сълза.

Н

ивата на Душата
са много над съдбата.
Едно е пръст-вода,
друго безкрайността.
Отвъд безкрайността,
ни църната страна,
и Всесъздателя,
и всекоя мечта
на всевъзможността.
Мрака изконността.

З

апее ли смъртта,
 издъхнал е дъха.
 И вдовица-съдба,
 напразно вечността,
 се мисли за Душа.
 Мъртвило-суета,
 касапница прахта,
 коляч надеждата.
 Неволята сълза –
 люлка-гроб пръстта.

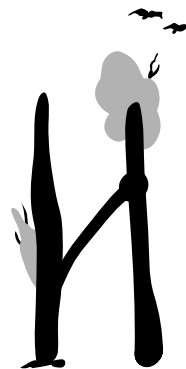

Н

е си надписвай
 никак, славата.
 Не лъжи смъртта,
 тя ти е Душа.
 Не мами и пръстта,
 тя ти е дъха.
 Да ще и вечността,
 просто си прахта.

олки, болки, болки,
режат ми дъха.
Църни богомолки,
ръфат старостта.
Напразно ми съдба
се бори со прахта.
Капан на вечността,
захапал ми смъртта.
Умрам да я спася.

разум, и съдба,
всичко е Душа.
Тя ни и смъртта,
и безсмъртността.
И без да вечността,
подвижен гроб дъха.
И жива пръст-сълза,
бездушие прахта.
С Душа, любов греха.

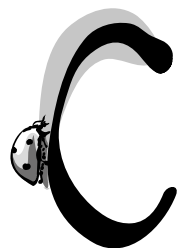
Н

ищо и всичко –
Дете на смъртта,
съм само Душа.
Макар и дъха,
низвергнах прахта.
И пръст от пръстта,
съм живата вода
на всички небеса.
Съм хаос в Хаоса.

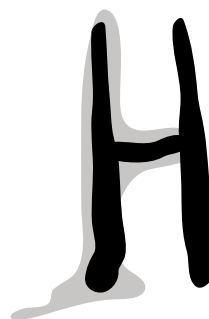

Н

е можеш ли с дъха,
да разбереш смъртта,
остани си прахта.
Огромен да кръга,
не е безкрайността.
Макар отвъдността,
Душата – свобода.
И всевис-дълбина,
свободна мъдростта.

транно е
да си болен от сърце.
Усещаш си смъртта,
при всеки пулс в кръвта.
Мечтая си, пръстта,
да ми е и Душа.
Не искам да умра,
за да съм прах в прахта.
Лелея си дъха...

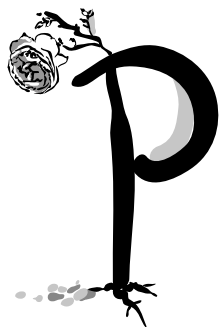

Не можем да знаем
волята Божия.
Но, и да нехаем,
над всички божества,
Силата - една.
Тлен на безсмъртността
и Господ е смъртта.
И църната страна,
нетлен духовността.
Помилуй мя, Душа.

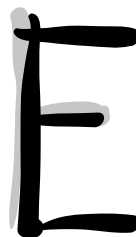
М

Минало-бъдеще,
всичко е сега.
Задгробна тишина,
никой се не върна
от отвъдността.
Люлка на смъртта,
гроба - вечността.
На фона на прахта,
другото лъжа.
Мираж безкрайността.

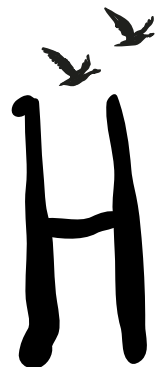

азбирам себе си
само като нищо.
И да не умра,
нося си прахта.
Какво и да реша,
съм миг от греха.
И все пак съм Душа,
Душа на песента.
Обичам си смъртта.

ли е възможно
да съм жив и в смъртта,
и само по Душа,
да съм личността,
надскочила прахта.
Ще съм ли песента,
надпяла вечността,
за да е любовта
на всички времена,
пръстта да звездина.
Мираж ли е дъха.

е искам да вървя
по пътя на АЗа.
Кого ли не наказва
самовлюбеността.
Дори и песента,
не е ли от Душа,
е парче-фукня
за пред глупостта.
Не мога без съдба.

ръпна пред мисълта,
да бъда мъдростта
на незначителността
и да разбере,
как църната страна
крепи безкрайността
и туй, що вечността.
Да съм неземността,
извън безсмъртността.

В

секи с Душата си –
смъртта и не спи.
Помни сълзите си –
над всичките звезди
е пълно хаоси.
Тук нема прах-пари,
ни тлен, ни суети.
Всичко е висини
и пеещи съдби.

О

ставете ме,
аз летя...
И да падна,
пак съм свобода.
И да спра да пея,
песен е песента.
Искам да живея,
като вечността.
Мога и летя...
И знам, че съм смъртта.

Забравен в старостта
и ръфан от глада,
призрак на мъдростта,
живец ми песента.
В незнайна самота,
живея за смъртта.
Светец на съвестта,
съм живий гроб-Душа.
Безсмъртие пръстта.

оварна, подлостта
ехидно се изсмя,
уж да ме съжали,
че бедност ми сълзи.
Душа ме заболя.
Мразя мерзостта,
притворство и прахта.
И беден съм смъртта.

П

о целата Земя,
еднакъв е глада.
Разноцветни лица,
цървена е кръвта.
Деца на вечността,
сме рожби на смъртта.
Суетна прах в прахта,
сме кости на греха.
Кой не е любовта.

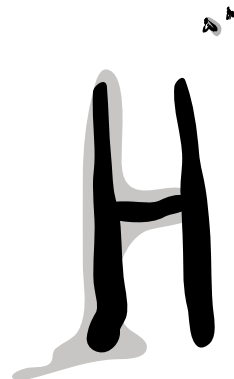
З

авиждай, суета,
безсмъртна мъдростта.
Знам, че съм Душа,
а с ней безкрайността.
Завиждай, суета,
ми пука на смъртта.
Дори след вечността,
безсмъртен дъх, духа.

ивота на смъртта
е фръкнала искра,
с младост до петдесе,
зрелост до над шейсе
и старост, докле спре.
Другото; гроб-трева
и вечна тишина.
Безмълвие свещта.

икога дъха,
не ще да е Душа.
Едно е патина,
съвсем друго прахта.
И вечна любовта,
до време е греха.
Дори и вечността,
не е безкрайността.
Безсмъртие прахта.

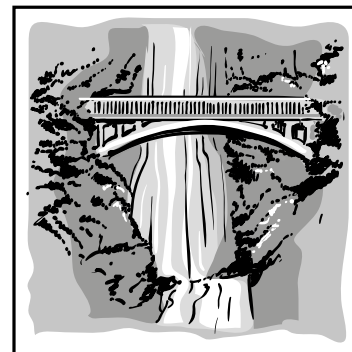

е си мами смъртта,
безсилен е дъха.
Дори и вечността,
и не надви прахта.
И кръговрат, кръга,
просто окръжността.
И всичко да ума,
нищожен без Душа.
Не си мами смъртта.

инах през младостта,
сега съм старостта,
какво ли не смъртта.
Дали и прах в прахта,
ще бъде личността,
презряла глупостта –
нехае мъдростта.
Отронена сълза,
дано съм си пръстта.
Кой не е вода.

ащо ли си мисля,
че след прахта,
пустош и смъртта.
Макар безсмъртността
и край, безкрайността.
Кой ли не умря,
никой не оживя.
Жужи си вечността.

аззината сълза,
просто съм пръстта
на всички небеса.
И Логоса-Душа,
съм вечни чудеса
на всевъзможността.
Просто съм смъртта:
мра и се роя.
И люлка на света,
съм нереалността.

богом,
моя сетна любов,
чака ме смъртта.
И дъх-послеслов,
ще съм ти песента.
Бъди ми вечността,
тъй мним бе греха.
Обичам те, сълза,
целуни пръстта...
Кръста - суета.

асовника, пак
удари полунощ
и звезден мрак, пак
стовари църна мощ.
И така, ден след ден,
трака в мен смъртта,
да знам, че ще умра.
Душа и на пръстта,
до време сме вода.
Тече си, прах, в прахта.

е пресявай прахта
на извечността.
И да наидеш дъха,
не възкръсва смъртта.
Нито една съдба,
не значи и Душа.
И щастлива, пръстта
не може без вода.
Всека скала – сълза.

Изхвърли змията
от Душата си.

Не мъчи съдбата,
со догми и лъжи.

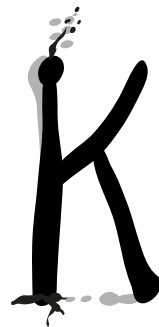
Мерак по две очи,
всеки и с греха си.

И в адове да ври,
рая пръв съгреша.

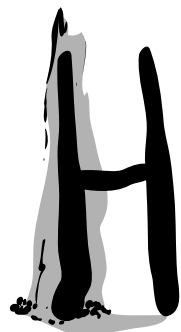

а кой път умирам,
вече и не знам.
Дори не разбирам,
защо отивам там,
като съм гроб в пръстта.
Не казва ни смъртта,
нито отвъдността.
Има ли Душа,
живота не узна.

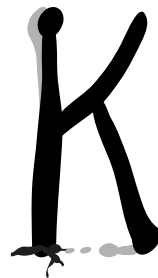

ръвта не е смъртта.
Напразно и дъха,
ламти да е Душа.
И всичко да манна,
прах си е прахта.
Единствено пръстта,
остана си земя.
Обичам те, роса.

евидима ръка
ни води към смъртта.
Се мислим за Душа,
но, просто сме прахта.
Мечтаем вечността,
да ни е паметта,
а чака ни пастта,
на всегеената.
Гълток безкрайността.

акво е т'ва любов,
не мога да кажа.
Но знам, че съм готов
за нея да умра.
Тя ми и обичта,
и всичко, що греха.
Омразата е тя
и туй, що ревността.
За нея, завистта,
мечтай и прах в прахта.
Изобщо е мечта.

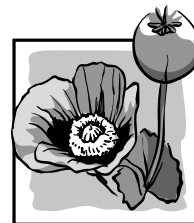

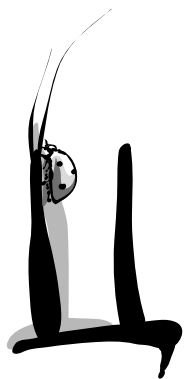
Н

емаш ли Душа,
губиш и смъртта,
и мъртва прах дъха.
И след безкрайността,
нетление духа
и жива мъдростта.
Пред незначителността,
немей и вечността.
Без лаври и венци,
гроба над вси светци.

В

место да излъжа,
казвам истината
и никой не верва.
Т'ва е мъдростта
на всека простота.
Умираш за смъртта,
а всъщност си прахта.
Душа, не е съдба.

ел живот играем
на стражи и крадци
и тайно мечтаем,
да бъдем вси светци.
Щом грабнеме властта,
сме тъй, тъй над смъртта,
и в трона на прахта,
плюем безсмъртността.
Мерзавец-блуд кръвта.

лъкнете мечти-
Душата ме боли.
Изплакани очи,
преливат от сълзи.
Гордите звезди,
падат сам-сами.
И пръстта дори,
прахта не надви.
Душата ме боли

П

разни часовници
тракат деня-нощта,
напомнят за смъртта.
Никой не знай, кога
идва внезапността.
Орисана съдба,
до време, дъх, дъха.
И времето лъжа.

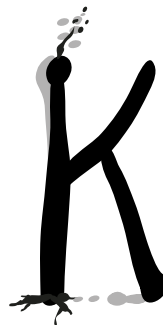
Н

есретен самотник,
се срутих сълза.
Забравен сиротник,
останах без съдба.
Едната ми Душа,
ми всичко, що смъртта.
И пръст от пръстта,
съм капчица роса,
що вие се дъга...

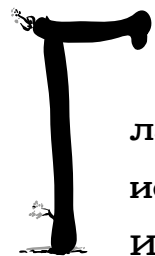

АБСОЛЮТ

Кой знае, какво е
да знаеш всичко.
Абсолютно всичко.
Каква ще ти смъртта
и личност ли прахта.
Ще бъдеш ли Душа
и след безкрайността.
Над всичко ли ума.
един ли е света.
Безброй, безброй неща.
Ще може ли дъха,
да издържи мощта.
на безграничността.
Кой списва вся съдба.

ороната
на величието
на туй, що живота,
е миналото.
Венеца на смъртта,
му безкрайността.
И всичко да прахта,
е нищо без Душа.
Мъртва безсмъртността.

ладът пак възстана,
иска се промяна.
И, като на парад,
бушува маскарад.
Отпред е Народа.
Отзад, тарикати,
съскат со плакати.
А разни знамена,
воюват за властта.
Крадците си крадат
и с вождове делят.
Парите и не мрат.

мъртта е кратка,
живота е вечен.
И най-човечен,
до време дъх, дъха.
Старей с любовта
и надживей греха.
Но миг от мига,
умри за вечността.
Помни, че си Душа.

М

аски на съдбата,
сме сенки на прахта.
Свещи на тъгата,
сме призрак на греха.
И кръст на любовта,
едно е дъх-сълза,
съвсем друго Душа.
Ведно с отвъдността,
назаем вечността.
Помни, че си смъртта.

К

акво е живота,
никой и не знае.
Дали е прахта
или пък е смъртта,
мълчи си вечността.
Но, дори и ума,
нема ли Душа
е череп-кухота.
Сме всичко, що дъха.

И

злъга ме жена.
Заблуда на греха,
те взех за любовта.
Прости ми самота,
сме сам-сами в света.
И само песента,
милува ме сълза.
Самотник ми плача...

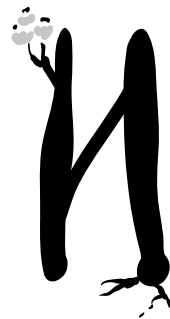

О

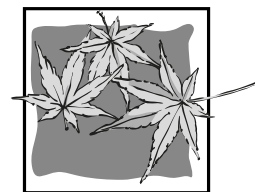
тдавна съм дъха
и грех на вечността,
просто съм любовта.
Съм огъня в свещта
и кръста на пръстта.
И живата вода,
съм вечната сълза
на безкрайността.
Отколе съм Душа...

апускам те, съдба.
Не мога да съм роб
на твойта суета.
Оставям те сама,
бори си се с прахта.
Разкъсвам и кръга
и знам, че съм Душа
и след, и след смъртта.

дъх на вечността,
и люлка на смъртта,
мой дом и гроб-съдба,
обичам те, Земя.
Космична синева,
сълза на любовта,
и пръст, и вода,
обичам те, Земя.
Без теб човещина,
безкрая без Душа.

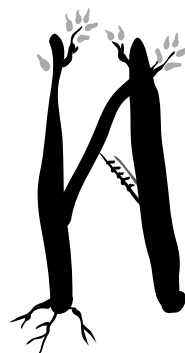
ънце грей-дъжд вали,
падат падащи звезди.
Гугутка пей в деня,
бушува нощ в нощта.
Живота и Смъртта,
подмятат си дъха.
Върлува прах в прахта,
пирува вечността.
Що ново, небеса,
безкрая кой минà.

ив живот и мечти,
изживей докрай
свободата си –
смъртта и не боли.
Без слънчеви лъчи,
прахта е червеи
ръфащи дъха.
Изживей си греха
до капка в любовта.
Не всичко вечността.

В

безброй безкрайности,
в незнайни дълбини,
гъмжи от светове,
без царства и царе.
Там всеки е дете
на своята свобода.
Едно небитие
на всичко, що Душа
и разум в разума.
Закон на съвестта.

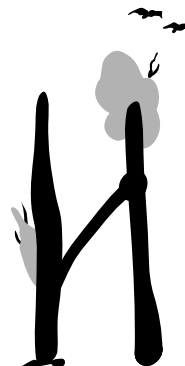

най-беден човек,
съм най-богат навек
с безсмъртни стихове.
Но, все тъй съм дете
на вечната Душа
и син на любовта,
просто съм греха.
Обичам те съдба,
поет съм на смъртта.

И

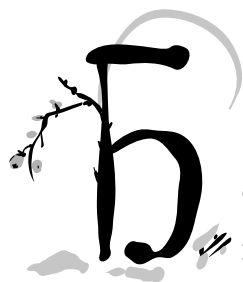
живота,
и любовта,
всичко е смъртта.
Назаем и дъха,
назаем и греха.
И вечна пръст-вода,
назаем вечността.
Вечното – всеДуша...

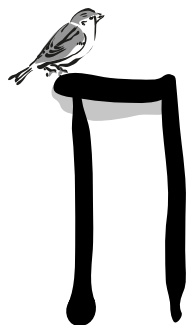
згубил себе си
и всичките мечти,
се надох през смъртта
отвъд отвъдността.
Божей, каква Душа.
Всевис ем дълбина,
в мен е безкрайността
на всека иднина...
Съм Логоса – сълза.

единствено смъртта,
минава през кръга
на кръговрата.
Но само Душата
е извън съдбата.
И жалка суета,
прах си е прахта.
Живота гроб-сълза.

езсмъртни смъртнини
надскачат си прахта.
Всевластни властници
подритват си смъртта.
Но изведнъж дъха,
и секва вечността.
Лишени от Душа,
мъртвило-суета,
постош постошта.

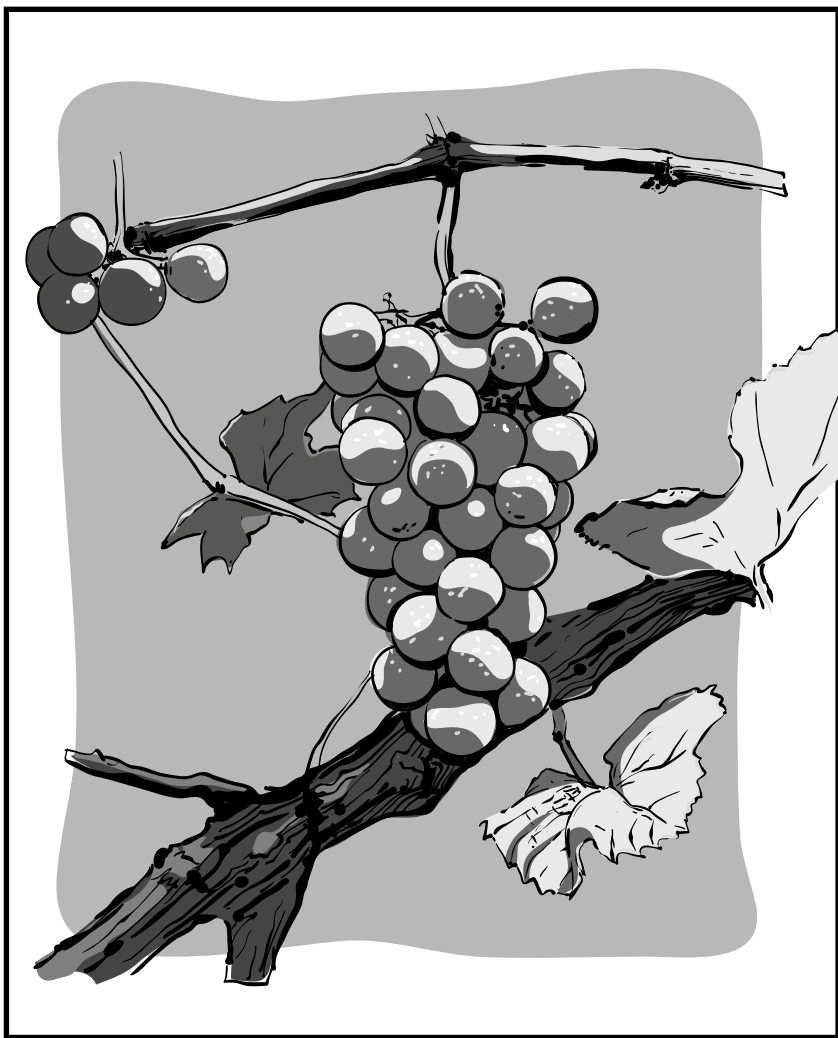

ризова ме смъртта –
излитам от прахта.
Безкрайности-Душа,
се рея – свобода.
Под мен е вечността
и целата съдба
на туй, що дъх в дъха.
Божем съм песента.

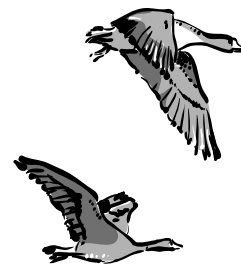

напредването
на възрастта,
искаш да разбереш
всичко за смъртта.
Но, как и да умреш,
все ще си прах в прахта.
Другото вода
и пръст на вечността.
Не всеки е Душа.

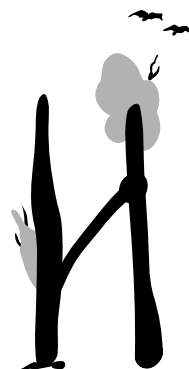
П

очти извървех
вече пътя си.
Къде ли не бех,
с моите мечти.
Защо се не спрех,
да въздъхна поне.
Дори и не видех,
къде всичко ойде.
Ми залеза зайдè,
е време да се мре.

З

а всичко
 си има причина,
 не и за Душата.
 Макар и ранима,
 тя не е съдбата.
 Така, кръговрата,
 заслепен не разбра:
 Живец ли ни смъртта
 и прах ли е дъха.
 Мълчи си същността.

най-известен,
 човека умира.
 И не разбира,
 че в безтегловността,
 нема грам съдба
 и липсва прахта.
 Останал по Душа
 е, просто сълза,
 отмила личността.
 Точица дъха.

В

еликата лъжа
на райската змия,
да съблазни греха,
не значи любовта.
Не бъркай дъх в дъха,
никога со Душа.
Напразно и прахта,
се мисли за смъртта.
До време вечността.

К

ато остарееш,
спомените стават
все по-важни за теб.
Но и да се гордееш
с миналото ти,
бъдеще веч не си.
Падащи звезди,
сме сронени сълзи.
Всеки смъртта си.

Н

еблагодарността
и подлостта,
са най-долни дела
Да ще и в светота,
да любиш любовта,
просто си греха.
Пази си съвестта,
тя ти е смъртта.

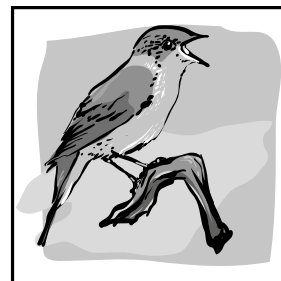

Д

остатъчно живех,
приключвам с вечността.
И падах, и летех,
не се сдобих с крила.
Вихрушка на греха,
се давих в любовта.
Видех и младостта,
виждам и старостта.
Е време за смъртта.

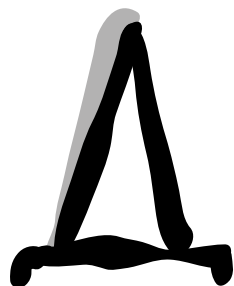
С

богом,
 моя сетна любов.
 Ненужен послеслов,
 ти сдавам веч греха.
 Под вечния покров,
 ненужен и дъха.
 Но верен на смъртта,
 оставам си Душа.
 Тя мене песента.

Н

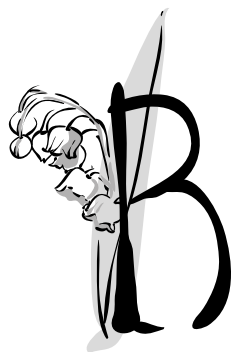
е, че съм словото
 или песента,
 но никак съм Душа
 на всека свобода.
 И само мисълта,
 че съм и съвестта,
 ме прави, тъй различен,
 навеки от прахта.
 Съм дух на вечността,
 най-точно на смъртта.

а си жена
на гения,
съвсем не значи
да си ревността.
Той е простота,
и на любовта,
и на туй, що греха.
Така, че вечността,
просто му в кръвта.
Е естествеността.

з съм просто прах.
Бездушна, блудна прах.
От нищо немам страх
и съм бруталността.
Безгробие-съдба,
без пулса на греха,
мираж безсмъртността.
Ех, да бех пръстта...

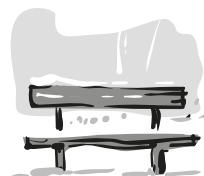
али неспирен дъжд,
Земята пий вода.
Но некак изведнъж,
сънце пак изгря.
И радостна сълза,
вие се дъга
и всички небеса
целуват пролетта.
Ухае на манна...

секи на този свет
иска да е вечен.
Но, кой разцъфнал цвет
цъфти безконечен.
Орисана съдба,
до време дъх смъртта.
Дори и вечността,
свещенний гроб в пръстта.
Кой вживи свещта.

С

ъм сам, самота.
 Все ми се причуват,
 детски гласове
 на син и дъщеря,
 но е тишина.
 Луда тишина.
 Като да полудя,
 сама и съвестта.
 Възможно е, съдба –
 кикоти се сълза...

Н

ай ме плаши
 самотата.
 И на Земята,
 и в недрата.
 И свободата
 на смъртта,
 не надви прахта.
 Не искам да умра,
 мърцина без Душа.

В

идех си смъртта.
Внезапно прахта,
ми сграбчи дъха,
но Незнайността,
просто я отвя.
Каква светота.
Съм всевъзможността
на Църната страна.
Е пълно чудеса.

Ж

ивота приключи
своя експеримент
и, като шеф-левент,
научно доказва,
че просто е смъртта.
Хихука се прахта,
се мисли за дъха.
А живата вода
и всичко, що пръстта,
се смеят от Душа.
Тече си вечността.

В

секо поколение
ражда и гении,
и своите злодеи.
И бълва идеи,
да промени света.
Пресъхнала река,
бълбука си прахта,
въртопи вий кръвта.
Иго, вей знамена...

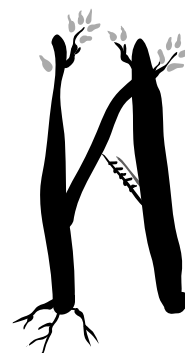

П

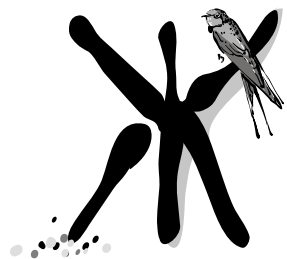
рисъни ми се,
че съм вечността.
Ме смачка тежестта
на ери-времена.
Усетих как дъха,
макар и смъртта,
се стори на прахта.
Разбрах безкрайността
на всичката Душа.
Величие – духа.

мъртви сомнамбули
бродят низ прахта,
търсят си дъха.
Гробовна тишина,
сълзи в пръстта свещта,
мъртвило не трепна.
Немаш ли Душа,
не буди смъртта.
Най-боли вечността.

звряка ли дъха,
вече си смъртта.
Отимаш ли Душа,
значи си вечността.
И сенка на прахта,
живей за съвестта
и не мами пръстта.
Тя ни безсмъртността.

ив съм.

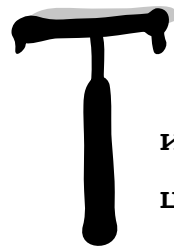
Знам, че съм смъртта,
но съм и Душа.

Остатъчна съдба,
все още съм дъха.

И спомен на греха,
мисля за любовта.

Напук на завистта,
просто съм пръстта.

Кой не е вода...

ия,

що ги тачат сега,
не значат нищо

за вечността.

Кой помни прахта,
отвъд безкрайността.

Дори незначителността,
не значи паметта.

До време и смъртта,
и безсмъртността.

Нема вечна съдба –
Душата вси лица...

Въпроса за
живота и смъртта,
съвсем не значи,
какво е прахта.
И да ти кажа,
що е т'ва Душа,
не ще да разбереш
йерархичността
на простите неща.
И всичката вода,
песъчинки пръстта.
Магма същността.

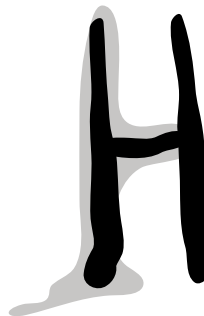

Старостта,
не е за деца.
Дори смелостта,
с нищо не надви
тази самота.
Не напразно смъртта,
ненавижда прахта.
С изтощена Душа,
защо ти вечността.

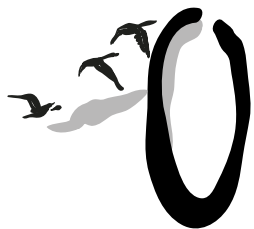

ве форми на живот,
мойта и твойта,
разсъждават в калта,
какво ли е смъртта.
Се чуди мъдростта,
отколе глупостта,
се мисли за ума.
Извечна суета,
неведома прахта.

е завиждай на никой.
Всекоя съдба,
си плаща за прахта.
От предизвечността,
пръст си е пръстта,
водата – вода.
За нищо на света,
не бъди калта.

Откак свет светува,
живота воюва
да победи смъртта.
Не пита вечността,
възкръсва ли прахта.
И Душа ли, света
на безсмъртността;
бела ли ѝ кръвта,
прозрачна ли пръстта.
Воюва глупостта.

Аз съм енигма.
Енигма на смъртта.
Съдба и на прахта,
знам, че съм Душа.
И цвеке-семена.
И на безсмъртността,
аз съм отвъдността
на всички времена.
Не умира пръстта.

Само по Душата
не полепва прахта.
И лава в недрата,
земя си е пръстта.
И вечната съдба,
и грех, и любовта,
просто смърт, смъртта.
Космос вечността.

Какви не небеса,
са ни космичността.

Праха, пясък и пръстта
ни наземността.

Свише дух-Душа,
духовност вечността.

Другото дъх-съдба
в живота на смъртта.

И

згубен идеал
влачи знамена.
Що ли не би дал,
той да е властта.
Вой за свобода,
зейнал е пастта
да глътне света.
Все тъй, пръст, пръстта.

З

най, че истината,
вечно е в лъжата –
не лъжи Душата.
Дори свободата,
е робство на прахта.
И всичката съдба
е нищо без пръстта.
Помни, че греха
не е любовта.
Не умира смъртта.

И

всичката борба,
е само за властта.
Братство-свобода,
е вечната лъжа
и наглост на кръвта.
И гроб, и бразда,
пръст си е пръстта,
и храни вечността.
До време дъх смъртта.

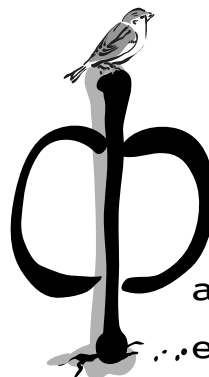
ивота ми свърши,
извътре е смъртта.
И падащи звезди,
жестокост е прахта.
Сълза на вечността,
цъфти си любовта.
Сенка поминà,
гроб не надскокнà.
Прегръща ме пръстта.

Р

одих се во свят,
залят с помия
от политици
и разни лаици.
Как никой не разбра,
че не е вечността.
А още в древността,
дори и Крез умря.
Безсребърник смъртта.

антазията
...е вечно по-добра
от реалността.
Но, нереалността,
също има Душа.
Какво би бил света,
без митичността.
Кой знай незнайността.

азговарям си
со снимките
на децата ми.
Разправям им,
какво е съдбата.
Не споменавам
гък за самотата,
да не разтревожа
с нищо и Душата.
Плаче ми сълзата.

увствам се безсмъртен,
въпреки, че никой
нема да ме помни.
Познавам изцяло
човешката прах
и не ме е страх
от тази забрава.
Словото остава.

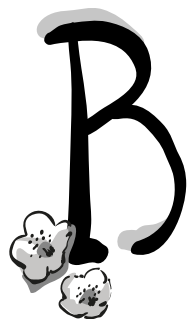
Н

апук на прахта,
просто съм смъртта.
Континиум-Душа,
съм пръст на вечността.
Бразда в безкрайността,
се рея звезда
и просто съм греха.
Кой не е дъха...

В

ече съм убеден,
че без човечността,
немаш и Душа.
Не може съвестта
да е подкупността
или пък война,
за власт над властта.
Човек да е прахта,
тя не е смъртта.

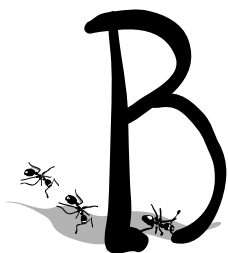

ерно, че пръстите
не са ни еднакви,
но еднакво болят.
Как и да сълзят,
различни очите,
еднакви сълзите.
Из нас и светците,
и подлеците.
Не вини мечтите...

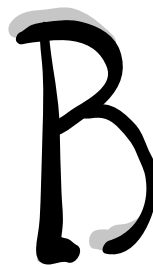

дравей, ембрионе.
Спри да завиждаш
на посмъртността.
Още не си дъха,
камо ли смъртта.
Дали ще си съдба,
нехае прахта.
Не пилей съвестта;
Душа не е кръвта.

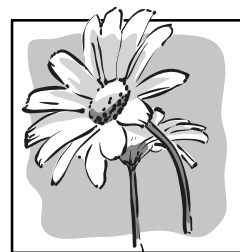
секоя съдба,
води до смъртта.
Но, кой, как и кога,
решава само тя.
И нема грех-везна,
за ни една Душа.
И всички времена,
равнило е пръстта.
Безкрай безкрайността.

секи живее
за своя миг-слава.
Никой не смее
и да се надява
на случайността.
Дойде ли смъртта,
взима си дъха
и свършва света.
Що, кат си Душа,
мъртвило прахта.

лепа поетеса
чете стихове.
Нейни стихове,
как вижда любовта,
издън неznайността
на Църната страна.
Разплака ми дъха.
Ме втресе съвестта
с неznайна светота.
Божей, каква Душа.

икак не е важно,
дали имаш пари,
ако немаш Душа.
И всичките сълзи,
не значат съвестта.
Какво и да плача,
всерадостта смеха.
Най-смей се любовта,
при споделеността.
Най-пее обичта.

амо миналото
излиза от гроба.
С неистова злоба,
призрака на прахта,
ръфа паметта.
Единствено пръстта,
затрупва пастта
на всички времена.
Извечен дъх смъртта.

И не си мисли,
че ти си центъра
на всичко, що кръга.
Извън окръжността,
дори не си прахта.
Това, че си дъха,
не прави те Душа
на необятността.
И хаоси смъртта.

Е

х, любов, любов.
На всичко бех готов,
да съм ти обичта.
Но, грабна ме греха
и кикот ни заля.
Едва во старостта,
чух шепот от пръстта:
-Единствено смъртта,
ти верност и Душа.
Съдбата ни прахта...

всекоя компания,
но не и приятел.

Запомни, че с пари
можеш да си купиш

Извечен ласкател,
всеки неприятел.

Всичко ни смъртта,
нищото прахта.

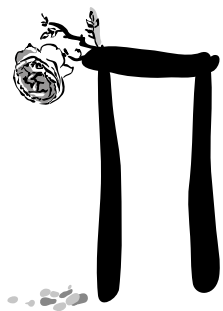

Б

ледосиня точка,
Душата ми лети
низ вси галактики.
Незнайна дълбина,
съм некак си сълза
на предизконността.
И мрак, и светлина,
просто съм свобода
на свръхбезкрайността.
Съм тъй, тъй над прахта.

реминал любовта,
преминал и греха,
на прага на смъртта,
не, че съм мъдростта,
но знам, че съвестта
е тъй извън прахта.
И вечна свобода,
гроба ни вечността.
Не си пилей пръстта.

песента отраснах
и с нея ще да умра.
Дано, задгробността
да ми и позволи,
да пея на смъртта.
И да се преродя,
пак ще съм с песента.
Не мога без Душа.

сички сме еднакви,
с еднакви носии.
Просто, зрители
и изпълнители.
Претакаме прахта
и търсим си смъртта.
Еднакви и в пръстта,
сме скелети-земя.
Неземното – Душа.

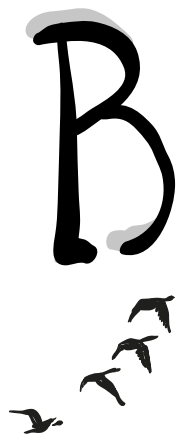
сички лесни пари,
най-тъжните сълзи.
Разплакани очи,
немат си мечти.
Неслучайно, смъртта
брани дъх от прахта.
Мъченик-съдба,
и росата манна.

ине, имаме
две общи неща:
първо Де-еН-Ка,
второ фамилия,
но сме и пръст-вода.
Помни, че си смъртта,
още: съвестта.
Бъди си аура.

з съм Душата
и произхождам
от предчовечността,
и ще да продължа
да бъда Душа
и след безкрайността.
Живота и смъртта,
не значат прахта.
Дъха, просто пръстта.

ълшебникът във мен
е вече съвършен,
да литне без крила,
далече от кръга.
Издъхне ли дъха,
умира и прахта.
Живеца на смъртта,
Душа отвъдността.
Енигма същността.

езумство на плѣтта,
всесуета прахта.
И дух, духовността,
просто ни Душа.
Да ще и вечността,
до време дъх смъртта.
Съдба ем мечта,
мираж безкрайността.

Алкохолик и циник,
спорят наред тълпа,
що е т'ва дрога.

Аз, просто не мога
да си сдържа смеха.

Страхотна война.

Алкохолика заспа,
циника превъртя.

Чудо мисълта...

Откак съм човек,
пълно е животи
съсипани навек,
от съмнения
и недоверие.
Безверие-съдба
й пука на кръвта.
Аман от свобода.

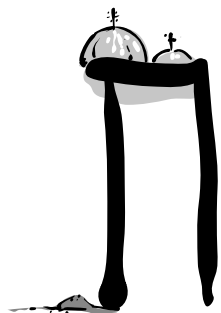
И

мъж, и жена,
все същия сатана.
Ангел да любовта,
дявола греха.
Що Божите дела,
без райската змия.
Съблазън-светота,
зачатие дъха.
Кой не е смъртта.

Б

анки. Банкери.
Милионери.
Милиардери
и, що ли не прахта.
Така и не разбра,
че тя не е Душа.
Едно е вечността,
друго безкрайността.
Прозрение смъртта.

ритвори очи
и погледни мрака
на светлината.
После ми кажи,
плачат ли недрата
без сънце в тъмата.
В них ли е Душата
и на свободата.
Дали необята,
вижда всеобхвата.

естоност и война
не се забравят.
И да се възправят
избитите сърца,
не възкръсва прахта.
Ни една Душа,
не воюва с пръстта.
Помни паметта,
че всеки дъх смъртта,
Миг и вечността.

В се по-дълбоко
и по-дълбоко
ме пуска Душата.
И все по-ясно
виждам нещата,
извън кръговрата.
И магма, Земята,
прашец в необята.
Тотал всеобхвата.

важавай дъха,
не само грех греха.
Не пилей мъдростта,
тъй боли в старостта.
И всичките блага,
развейпрах прахта.
Макар отвъдността,
друго посмъртността.

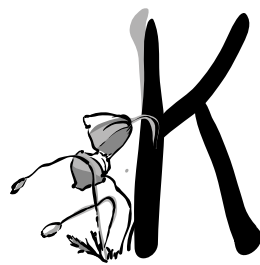
В

секо величие
идва от загуба
и наранява
само тези,
които обича.
Дава и слава,
но, най-накрая,
просто си я взима.
Пръстта най-ранима.

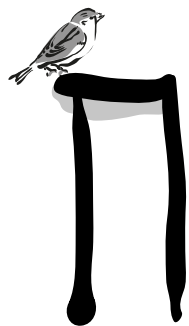

секи
иска да знае
бъдещето си.
Кой ли не мечтае,
за власт и пари.
Мъже и жени
лелеят любовта
и, просто са греха.
Дефакто и смъртта,
всъщност дъх-съдба.
И гроба вечността.

ой помни, кой си бил,
ако не си герой
или пък злодей.
Не само, че не тлей,
но само пръстта,
надвива и прахта.
И живата вода,
не значи Душа.
Безсмъртие смъртта.

ролет, лето,
есен, зима,
не спира се света.
Все тъй, прах, прахта
и свѣта пръст пръстта.
И дъх, и съдба,
живота и смъртта.
Душата вечността
и всичко, що ума.

оже, има ли те,
нема ли те, неznam,
но съм ужасно сам.
Курбан ли да дам,
да те омилюя.
Не взимай ми Душа,
преди да съм умрял.
Макар и остарял,
не съм се намечтал.

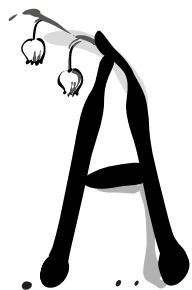
Н

ищо на таз земя
нема да е наше,
освенто прахта.
Свише сме дъха,
и пръст, и вода.
Съдба и на смъртта,
просто сме Душа,
извън, извън кръга.
Назаем вечността.

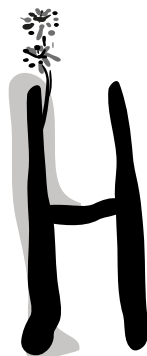

М

акар и дъха,
не си ли смъртта,
немаш и Душа.
Всекоя сълза,
просто гроб-роса.
И всичката вода,
не значи пръстта.
Без отвъдността,
прах и вечността.
Пепел пепелта.

ко можеш
да погледнеш,
когото трябва
право во очите
и да му кажеш
самата истина,
значи си с Душа.
Тъй рядко, мечтите,
са и реалността.
Не лъжи пръстта,
заради прахта.
И гроб отвъдността.

икой не ме знае,
съм най-обикновен.
Кой ще го признае,
ако съм свършен.
И некак съм съдба,
и дъха на смъртта.
Обичам вечността
и знам, че съм Душа.
Нищожество прахта.

В

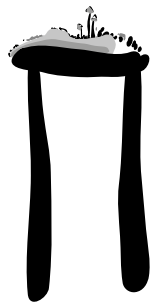
този смъртен живот,
най-важното е,
не власт и пари,
а да остарееш
со семейството си.
И всичките мечти,
две хубави очи.
Без свещ и сълзи,
забравен гроб тежи.
Душата най-боли.

М

агмата е
космоса в земята.
Никой не знае,
какво е Душата.
Дори светлината,
немей пред недрата
на необята.
Не всичко кръговрата,
извън нас съдбата.

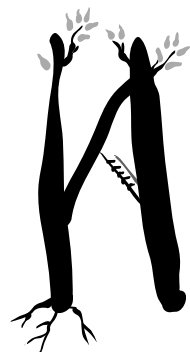

рофуках младостта,
пропилех любовта.
Сега, во старостта,
си плащам за греха.
Разбрах, че обичта
е свише светота,
но късно е съдба.
Задгробна тишина,
чека ме смъртта.

ткак свет светува,
човека воюва.
Ловува любовта,
умира за греха.
Живота на смъртта,
всъщност му дъха.
Извънто прахта,
изцяло е Душа.
Съдба безкрайността.

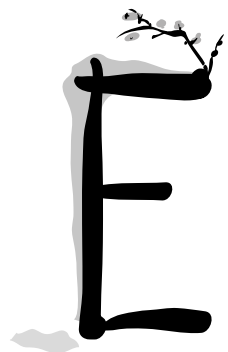

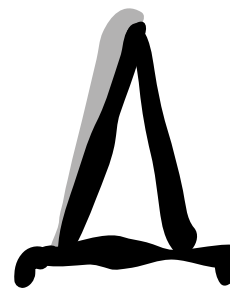
звряка ли дъха,
вече си смъртта.
Издъхне ли греха,
пепел и любовта.
И всички времена,
и извор, и сълза,
пътека-пътища
пътува вечността.
Далеч отвъдността.

нам, че съм смъртен
и трябва да умра,
но, как и кога,
не казва смъртта.
Дори и прах в прахта,
знам, че съм роса.
Дали съм Душа,
мълчи си пръстта.
Сакрал сакралността.

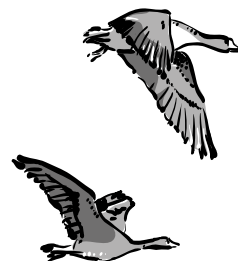
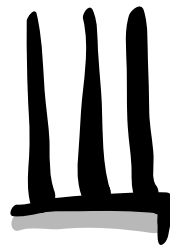
два во старостта,
се вижда личността
на всяка Душа.
Одухотвореността,
не значи и прахта.
Дори и мъдростта,
немей пред съвестта.
Нетленна вечността.

а възпееш смъртта,
требува ти Душа.
Дори неznайността,
немей пред песента
И песен да прахта,
пак не е роса.
Над всичката вода,
брег си е брега.
Що гроб, без пръстта.

мъртта е като сън,
събуждане нема.
Вечната дилема:
има ли Душа,
не касае прахта.
Дали е вечността,
нехае пръстта,
знае, че е земя.
И сънцето вода...

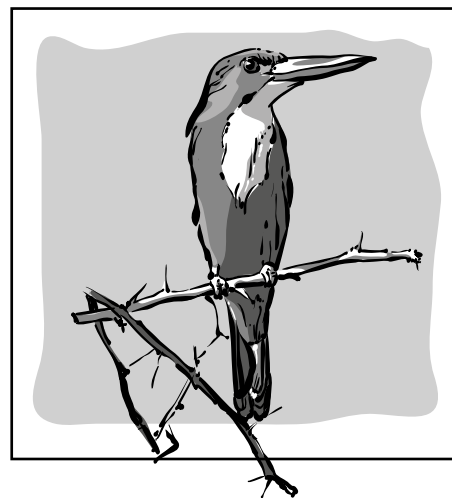

о ери минаха,
що вери никнаха,
време не поумня.
Дали и вечността,
участва в лудостта,
мълчи безкрайността.
Нетление-Душа,
надежда-смърт пръстта,
дъх-последпис прахта.
Кой знай незначителността.

разен и обичан,
тачен и отричан,
все още съм съдба
и дъха на смъртта.
Дори и в старостта,
ведно со мъдростта,
съм песен на пръстта.
Знам, че съм вечността.

на всякоя съдба.
Живота и смъртта,

И пръст, и вода,
Силата е Душа

И всяка свобода,
гроба над прахта.

просто са деца
на безкрайността.

В

ласт, власт и пак
власт,
ненасити се кръвта,
и все тъй кал, калта.
Издъхне ли дъха,
мъртвило завистта.
Другото е вода,
вода и пак вода.
Ромона ни Душа
и всичко, що манна.
Ръми, ръми смъртта.

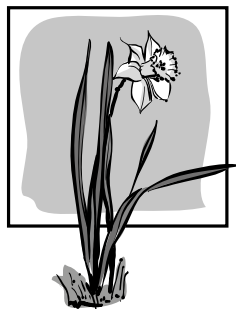
Е

жедневна борба,
бори се дъха,
за своята свобода.
Настъпи ли смъртта,
всуче е прахта.
Дори и гроб-стреха,
знай, че е Душа.
Молитви му свещта.

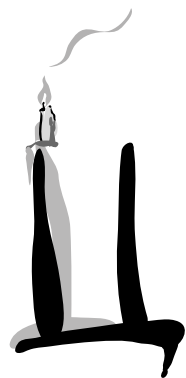
Н

арцис самовлюбен
 си нищо без пръстта.
 Съдбовник изгубен,
 си и прах в прахта.
 Без силата-Душа,
 не си дори смъртта.
 Провал на съвестта,
 кой си без сълза.
 Без гроб, какво света.

В

секи екстрасенс,
 лудостта на прахта.
 Незнай безочността,
 че е и без Душа.
 Каква ни идността,
 знае само смъртта.
 И миг в безкрайността,
 назаем вечността.
 Времето шега.

ърковен напѐв
пълни Душата ми.
Прахта се ужаси
пред безбожието й.
Съдбата лей сълзи,
пръстта, свещ държи.
Молитва сей мечти,
гроб да ся възкреси.
Кръста си мълчи.

ъдещето е
присъдата
на миналото,
без затвор
и свобода.
Вчера бе.
Днеска е.
Утре па...
Да живеи,
живеи смъртта.
Амин.

Водата
и да нема памет,
пръстта помни всичко.
Или по-простичко:
без да е вечността,
нема и времена.
Дори безкрайността,
начало на смъртта.
Не всичко е Душа
и просто, прах, прахта.

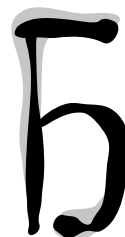

мъдростта, в старостта,
спомням си, как летя
без крила в младостта.
Стигнеш ли любовта,
просто, бех ѝ греха.
Сенка ли отмина,
време ли изчезна,
веч, макар и с крила,
не мога да летя.
Не ме пуска смъртта.

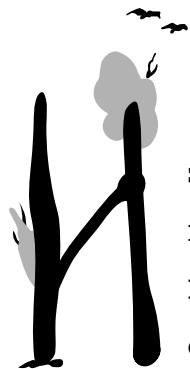

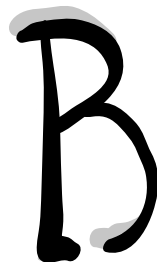
е вервай, а знай,
че нема ад и рай,
и просто, си смъртта.
Дори отвъдността,
немей пред пръстта.
Що друго вечността,
освен духовността
на всекоя Душа.
Не се крий прах в прахта.

изнесът е война,
война на прахта,
за всичко, що дъха.
Едва пред смъртта
си виждаш червея,
що лази ти в кръвта.
Нито една съдба,
не значи и Душа.
Не крий се прах в прахта.

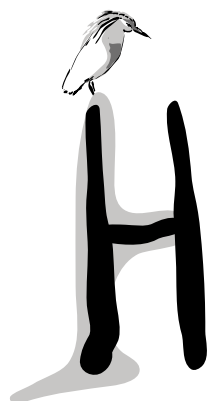

зобщо, времето
не съществува.
Всъщност, старостта
е признак на прахта.
И живеца-Душа
е израз на смъртта.
И гроб, и сълза,
и скелета дъха.
Не умира пръстта.

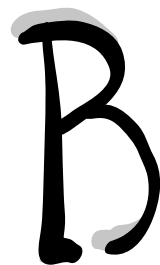

секи иска
да се прероди
и да сбъдне
всичките мечти.
Издъхнали очи,
дали смърт не вживи,
мълчи си вечността,
не казва и пръстта.
Дали безкрайността,
ще прероди дъха,
кикоти се прахта.
Гроб не възкръсна̀.

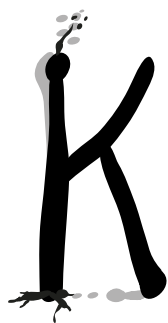

еспирно сънувам
миналото си.
Посмъртно потъвам
в несбъднати мечти.
Съм сронени сълзи
на падащи звезди.
Издъхнали очи,
Душата ме боли.
Прахта се не свърши.

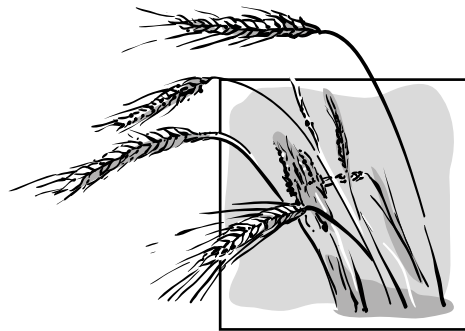
секи дъх умира,
за да спаси смъртта,
навеки от прахта.
Живота не спира
да върти кръга
на своята съдба.
Извън безкрайността,
всеки е Душа
на всеобхватността.
Не е един света.

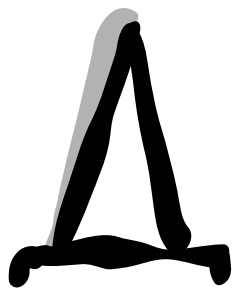

ак да благодаря
на Душата си,
'че съм жив, не знам.
Но съм тъй щастлив,
че съм с мечтите си
и, просто, не съм сам.
Сполай ти, съдба,
за всичко, що дъха.
Сум горд, че съм смъртта.

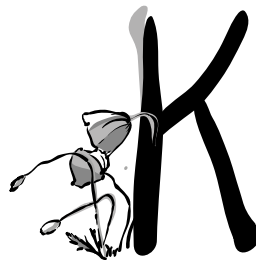

нам, че съм селяндур,
най-проста простота.
Но, мога да ора
и сея семена.
Отглеждам вси жита,
и лозя, и вино;
И съм мъж, сто на сто.
И пиша, и чета,
и аз съм угарта.
на туй, що и Душа.
Сум нива на духа.

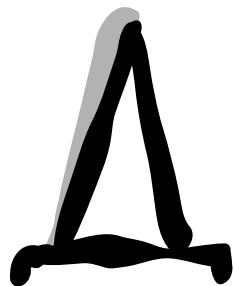

а знаеш, какво е
всъщност Душата ти,
е много по-важно
от тва, що е прахта.
Живеца на смъртта,
не значи сал дъха.
И грех да любовта,
безсмъртна съвестта.
Люлка-гроб пръстта.

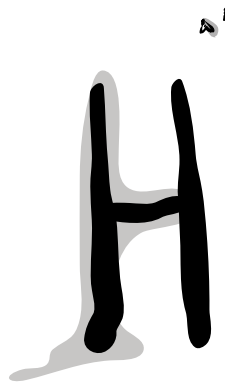

ой ли не умря,
никой не се върна.
Едно е вечността,
друго безкрайността.
И въздух, и вода,
и магма е пръстта.
Дъга – сълза-роса,
гроба и Душа.
Изчадие прахта.

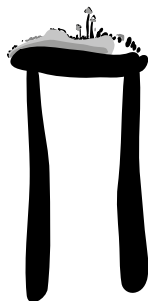

ори свръхнебеса,
освен дъх на прахта,
съм Душа на смъртта.
Се раждам да умра,
но, всъщност умирам,
за да се преродя,
и пак да съм съдба.
Некак съм вечността.

ема минало,
нема бъдеще.
Каквото и да ще,
всичко е сега.
И дух да вечността,
мъртвило-прах прахта.
Безкрайността - Душа,
живота и смъртта.
Родилка-гроб пръстта.

ак съм в безтегловност
и рее ме смъртта.
Некак съм в готовност,
да слея се с пръстта.
Тъй, всека висота,
е дъно на гроба.
И падаща звезда,
съм слънчева сълза.
Не е прах вечността.

секи умира.
Живота не спира
да е смъртта.
Вихрушка прахта,
зефира Душа.
И цар да дъха,
гроба два на два.
И задгробността,
просто, пръст в пръстта.

Н

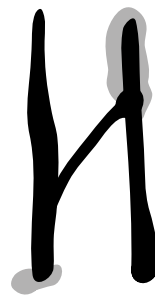
е чувстваш ли, че в нас
живеят и други
разумни същества
и нашата Душа
с безбройни е лица
и без двуличността.
Единствено смъртта,
знай всички имена.
от памтивек, дъха,
ухае на земя.

ащо ли съвестта,
опряла гръб в гърба
да брани уж тила,
съсича ти врата,
мълчи си нож в гърба.
Коя братска ръка,
убила за властта,
с отрова не умря,
нехае верността.
И труп бездушността.

а един живот
не може да видиш,
абсолютно всичко,
що става по света.
Наглостта на прахта
е пълна со мъгла.
И целата Земя,
е вдигнала ръка,
от тази суета.
Добре, че сме смъртта.

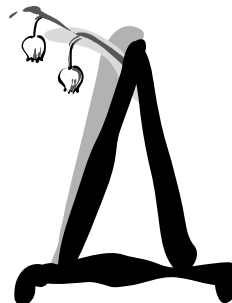

фашизъм,
и комунизъм,
и реваншизъм,
са тъпи етапи,
на всичко, що властта.
И синя да кръвта,
не значи вечността.
И златна да прахта,
пак не е пръстта.
Душата и смъртта.

З

агледан в угарта,
виждам те Душа.
И всички семена,
зачатък на смъртта.
По великата бразда
на всеобхватността,
покълва вечността.
Без църната страна,
не сей неznайността.

етски плач ем смях,
пълнят ми сълзата,
и вечният монах,
съм клир на съдбата.
Некак съм Душата
на всички същества.
Сънце на Земята,
безброй съм божества.
Макар и пепелта,
усещам си смъртта.

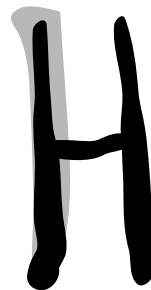
ърцето ме боли,
отмерва сетни дни
и сронени сълзи,
не виждат си очи.
Уж знам, че съм смъртта,
но не искам да умра.
И рай, отвъдността,
просто не е стреха.
Макар и дух-Душа,
обичам си пръстта.

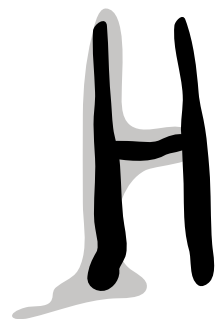
сичко е сън.
Живеем за смъртта,
а всъщност сме прахта.
И всичко да дъха,
просто, не е Душа.
Дори безкрайността,
не знай незначителността.
А църната страна,
ни мрак и светлина.

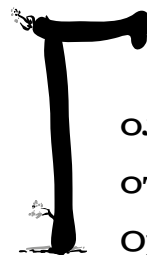
дравей,
Милосърдие.
Те има на света
и с теб не ме е страх
от нищо, що прахта.
Великата Душа,
при все че съм пръстта,
ме прави и съдба.
За мен е чест, честта,
да съм и съвестта.

апускам този свят
докле се преродя.
Отново да съм млад,
да пея и творя.
Да бъде любовта
и всичко, що греха.
И, надвил прахта,
все тъй да съм пръстта.
Аз знам, че съм роса.

ай ме е страх
от надеждата,
че нема да умра.
Прости ми Сило,
искам да съм пръстта.
И с безсмъртна Душа,
съм горд со любовта
на смъртната съдба.
Обичам пролетта,
не спирам да жужа.

олемата личност,
отвсекъде личи.
Орела си лети
и без да се стреми.
Сред тръните дори,
скромността цъфти.
И с власт, и с пари,
Простора, кой надви.
Хаоси, Хаоси...

а ще и опера,
всичко е театър.
И маски на греха,
сме роли на смъртта.
Вихрушка на прахта,
танцува вечността,
пее за любовта.
Джумбарлаци дъха,
Живота Мим-съдба.
След цирка, гроб-сълза.

дори в посмъртността,
остава си Земя.

И магма, и вода,
единствено пръстта,

И пепел, и смъртта,
мига на вечността
до време е дъха.

Енигмата – Душа,
ни свише свобода.

И

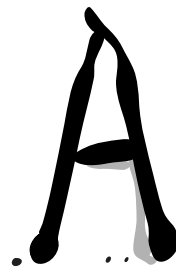
нквизицията
е всежестокостта
на църквата в греха,
да бъде над дъха.
Да верваш, че свещта
е Божата сълза,
просто, е глупостта
на клирска суета.
И жива да пръстта,
под нея гроб не възкръсна.

ъсеница
пашкул плете,
пеперуда излетѐ.
Метаморфозата
из свише свобода
е всъщност същността.
Съвършенството,
да ще и сълза
е всичко що Душа.
Светица песента.

е посмех да пиша
за необятността,
как лесно се диша,
щом си безкрайността.
Не, че любовта
е нещо над греха,
но споделеността,
е тъй извън прахта.
Нито една съдба,
просто, не е Душа.

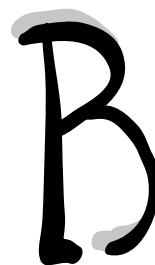

з съм мъдростта
на всека простота,
во простите неща.
Обичам радостта,
от споделеността
на всяка сълза.
Дори и грех в греха,
съм знак на любовта.
Не мога без Душа.

а бъдеш дъха,
а дойде ли смъртта
да сториш се Душа,
е всичката мечта
на всека свобода.
Метаморфозата,
изхвърляйки прахта
да си безсмъртността,
е всъщност Същността.
Йерархичността
е много над Виста.

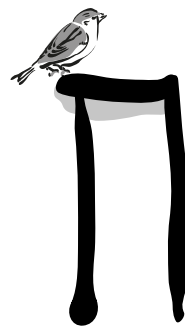

инаги и вечно,
човечно-нечовечно,
съм се питал, защо
напълно не помним
предните си животи.
Да ще и стъпала,
отвъд, отвъд смъртта,
Лественицата
все пак е съдба.
И гроба на дъха,
нали сме и Душа.
Всесеме паметта.

О

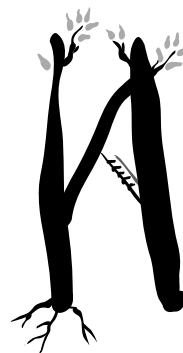
т пред-преддревността
на предантичността,
до след безкрайността,
отвъд неznайността
и църната страна,
съм вечната мечта
да дъх безсмъртността.
Обичам Целостта,
и гроб, съм същността.

очтеността
е в костите ни,
а не е во кръвта.
Затуй и скелета,
ни и посмъртността,
дълбоко под пръстта.
Макар и вси цветя,
корена презира
изцяло славата.
Душата съвестта.

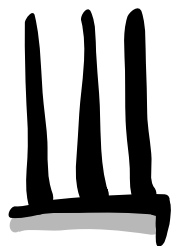
К

акво има човек,
притежаващ света,
но немащ Душа.
Нима може прахта,
да е безсмъртността,
лишена от дъха.
И всичката вода,
сълза ли е пръстта.

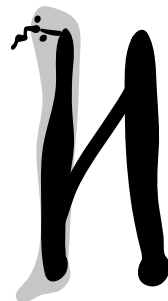

скам
горските циклами,
да буренясат
с цвета си гроба ми.
Възкръснали сълзи,
да съм в очите ти
и влюбени дъги,
да ся косите ти.
В разплакани звезди,
пръстта ми целуни.
Душата ми, си Ти.

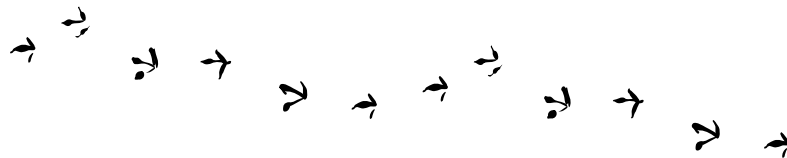

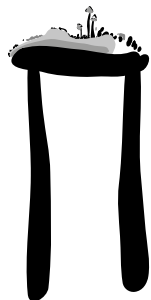

о като умра,
пътя продължава.
Не си заслужава
да се спори с прахта,
дъха ли е смъртта.
Свърши ли кръга,
просто си Душа.
И в църната страна,
е пълно звездина.
Безкрайности брега...

най-тъжни съдби,
светците са светци,
творците пък, творци.
Земята се върти,
а гроба си стои.
И след нас ще има
най-хубави мечти.
Прахта ни дори,
не може без звезди.
Всеки с пътя си.

рераждаме ли се,
питай гените си.
Правнучета-мечти,
носят очите ни.
И всичките сълзи,
и всичките звезди,
са скелетите нй.
Костница-предци,
гроб, кой не приюти.

ного след смъртта,
когато стигна
отвъд безкрайността,
ще бъда вече Мит
на незнайността.
Митичната Душа,
ми всъщност Същността,
извън, извън прахта.
Съм Мита на пръстта.

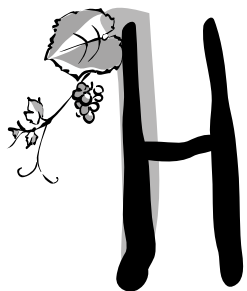
И

с четири байпаса,
с безбожен диабет,
и с куца подагра,
с раздута простата,
обича ме смъртта -
умирам да умра.
И с всичката Душа,
да бъда пръст в пръстта.
Що, по-безкрайността.

Н

ародната песен
и свръхвеселба,
е мъката-тъга.
И корен, и цветя,
сълзица пръстта.
Кандило да свещта,
без гроб, нема съдба.
Умира и смъртта.

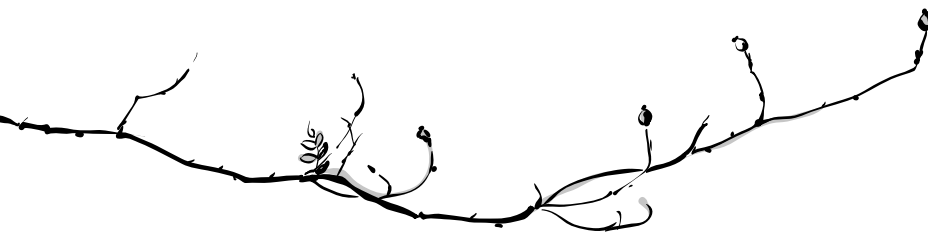
есравним певец да си,
пееш мойте песни.
И безсмъртен да си,
зубриш словото мй.
Аз съм и песента
и текста, и дъха
на Силата-Душа.
Не се гаври с пръстта.

з съм ти Душата,
съм жив и след смъртта.
Не може песента,
да не е любовта.
Съм ти и вечността,
и всичко, що Земя.
И след безкрайността,
съм ти безсмъртността.

Е

то,
че дойде старостта.
Прокъди си греха,
съсухри любовта.
Остатъчна съдба
се лута в паметта
и чека си смъртта,
да легне прах в прахта.
Мига на вечността,
навеки отлетя.

Р

одих се. Живех.
Творих и много пех.
В светая святих
и цръква съградих.
Обичах. Любих.
Деца си задохмех.
Дали в посмъртността
ке бида над прахта,
знае незнайността.
Не лъгах съвестта.

илата над нас,
как и да се зове,
не значи богове.
Между двете си ръце
държи вси светове,
още: незнайността
и църната страна.
С безкрайности-крила,
е просто Целостта.
Що друго Същността.

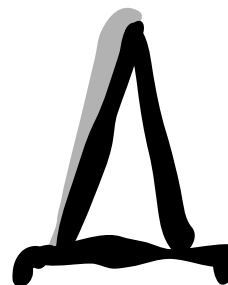

очувам древността:
– Умирай по малко
и живеи вечно.
В теб е вечността
и безкрайността.
Помни, че си Душа
и надвий смъртта,
и най-вече прахта.
Бъди си същността
и в безсмъртността.

вездоброец
и мечтател,
просто съм дете
на митичността.
В мене е света
и аз съм му баща.
Дори и същността,
не може без Душа
Не всичко е смъртта.

авам живота си
за къс от вечността.
Нито една мечта
не е безмерността.
Искам да съм съдба
на безсмъртността,
а безкрайността
да бъде ми Душа.
Що тук отвъдността.

Б

езкраен кръг кръга,
но е в окръжността.
Безмер да вечността,
гроба един на два.
Скелет не възкръсна,
кръста не цъфна.
И жива да свещта,
пак не е сълза.
И Слънцето звезда.

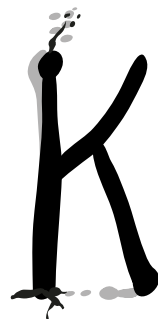

К

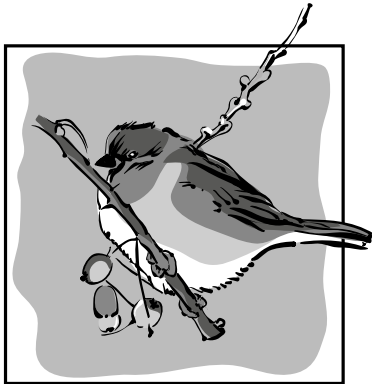
акво би направил
да избегнеш смъртта,
без да си забравил,
че смъртник е дъха.
Би ли дал Същността,
за да махнеш прахта,
жертвайки греха
и всичко, що кръвта.
Имаш ли Душа.

амотата
на вечността
ми моята съдба.
Нито една сълза,
не значи и кръвта.
Едно е любовта,
съвсем друго греха.
Да ще и връх пръстта,
не може без вода.
Потоп безбрежността.

ога склониш глава
в едно благодаря,
че съм ти бил другар,
ке бидеш аватар.
Сега си господар
на некакви пари,
лишени от сълзи.
И в най-щастливи дни,
Душата най-боли.

М

ираж от младостта,
 грохнах в старостта.
 Мъждука ми дъха,
 да найде вечността,
 да пръсне прах в прахта.
 И корен на греха,
 да цъфна вей-роса,
 и вейка да жужа.
 Сълза безкрайността.

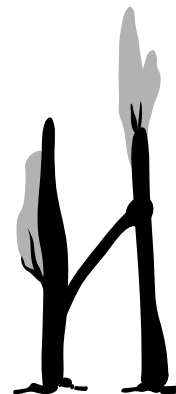
К

ой не е мечтал,
 той да е герой
 на справедливостта,
 над съвест и вина.
 Кой не е мечтал,
 да литне над смъртта
 и Феникс от прахта,
 да е безсмъртността.
 Мечтай...Мечтай, сълза –
 Мечта и вечността...

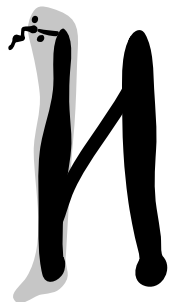

секи си отива
как му е писано.
Никой не надвива
нищо орисано.
Всекоя съдба,
со свойте си дела.
Дори и ума
е пепел без Душа.
И скелета пръстта.

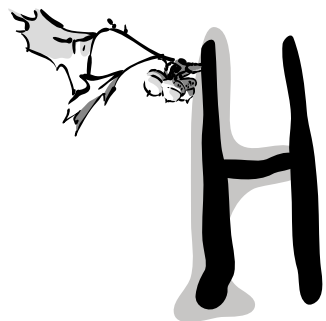
златният кафез
е най-жесток затвор.
Кажи, кой интерес
не значи и терор.
Има ли позор,
да не е прах, в прахта.
И само вечността
е света свобода.
Най-волна е пръстта.

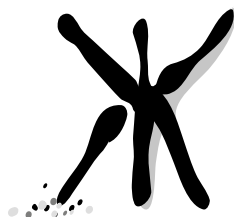
всички мъдреци
били са и дъха.
И всичките светци
са носили греха.
За да си пръст-вода
е нужна вечността.
Дори незнайността
не може без Душа.
И магма същността.

ащо ли се радвам
на чуждо щастие
и до днес, и не знам.
Съм, съучастие
към всека доброта,
обичам любовта
на всека тишина.
И обич на пръстта,
сум луд по вечността.

ий сме сезонен плод
отвъд незнайността.
И просто, нема код,
що е над пролетта.
И падащи листа,
сме всички семена
на корена-Душа.
За радост на пръстта,
сеитба вечността.

ивота и смъртта,
просто са дъха.
Едва ли любовта,
може и без греха.
Едно е дух-съдба,
съвсем друго Душа.
И вечна вечността,
просто е пръстта.
И времето вода...

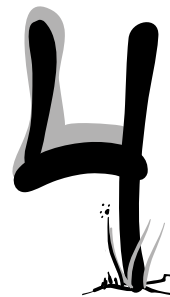
М

ожеш ли,
слей се с вечността.
За нищо на света,
не давай си дъха,
за шепа прах в прахта.
Помни, че си Душа
и много след смъртта.
Извън вси небеса
е пълно чудеса.
Бъди над Хаоса...

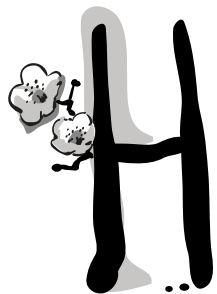

акедонио,
родна бащенио
и свиден майкин дом,
се сторвам на поклон,
пред теб и вечността
на твоите времена.
Ти си ми пръстта,
и сънце, и вода,
и космичността
на Разума-Душа.
За теб и ще умра.

е бела е кръвта
на безсмъртността,
не казва вечността.
Защо само греха,
рой се во дъха,
мълчи си любовта.
Мълчи и мъдростта.
Сме ли все тъй Душа,
отвъд отвъдността,
немей безкрайността.
И ромон-тишина,
мълчание пръстта.

ема минало,
нито бъдеще,
всичко е сега.
Събудиш ли се
без Душа,
значи си прахта.
Другото е мълва,
от предизконността.
Мираж и вечността.

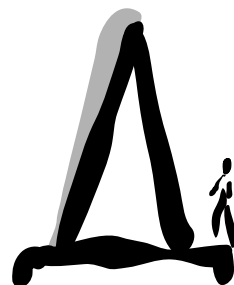

х, живот-сълза,
ти си Бога
на твоята съдба.
Повервай ми, мечта,
ти си и същността
на всичките неща.
Без твоята Душа
е прах и вечността.
Ти си Незнайността
и след безкрайността.

С вобода и Любав,
са двете лица
на реалността.
За да литне дъха,
извън, извън смъртта
и над безкрайността,
требува му Душа.
Всекорен и пръстта.

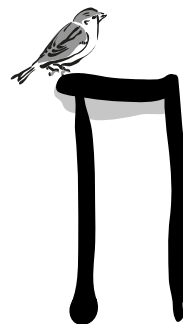

али си вечен,
ще каже вечността.
Колко си човечен,
знае безкрайността.
Но, никога прахта,
не ще да е вода.
И гроб да ни пръстта,
пристан-брег брега.
Космоса Душа.

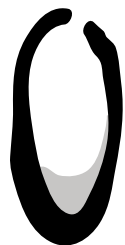

ълза, безсмъртността
е нашата Душа.
И нема суета
да не изгни в пръстта.
Единствено дъха
е с право на греха,
но само Любовта
е истинска съдба.

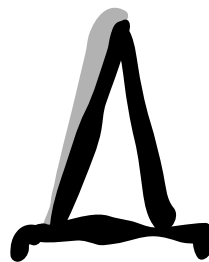

оезията ми
е моите звезди
и всичките мечти.
И вси галактики,
тя ми и дъха,
и грех на вечността.
Но, само песента,
мене ми Душа.
Ке пея и в пръстта.

ткак свет светува,
дъха съществува.
Дали е вей-цветя,
или мъка-сълза,
ухае на пръстта.
И капчица-роса,
в мига на вечността,
е полета-Душа.
Умирам да летя...

а четеш вестници
не значи, че можеш
да четеш поезия.
Дори безкрайността,
немей пред песента
на всевъзможността.
И свише да речта,
словото мечта.
Какво си без Душа.

Н

е заробвай нивга
и никак съвестта,
оставаш без Душа.
До гроба и смъртта,
до гроб и вечността.
Прокудиш ли пръстта,
не си дори прахта,
камо ли вода.
Безсмъртие ума.

В

рекох се съдба,
на децата ми
и на съвестта.
Самотник-самота,
запазих любовта,
не пропилах дъха.
Кат всякоя сълза,
лелея свобода,
но знам, че съм роса.
Що друго и пръстта.

Какво да същността,
невинен е дъха,
че не е и Душа.

Невинен и греха,
че не е любовта.

И да надвий смъртта,
живота миг-съдба.

Капка вечност прахта,
прашец безкрайността.
Бълбука си пръстта...

оспод не е това,
което си мислиш.
Самата мълва,
че си над прахта,
не значи и Душа.
Едно е небеса,
съвсем друго пръстта.
Тва, че си сълза,
не трогва смъртта.
Без гроб, нема съдба.

одините нивга
нищо не прощават
и не умоляват
за милост в старостта.
В мига на вечността,
дори безсмъртността
е мигване-сълза.
Но люлка-гроб, пръстта,
е винаги с дъха.
Снежинка-свобода,
другото вода...
Пред ней немей прахта.

ивот или смърт.
Героите мрат,
гробове пицят.
Мир или война,
всуе прах прахта.
Безкрайното ура,
проля си и дъха.
Аман от свобода,
плаче и пръстта...

Затворен
между четири стени
съм горд, че съм в рая.
Отвън,
сред безброй звезди,
все пак е и ада.
И нема отрада
за греха в дъха,
щом не е любовта.
Най-люби съвестта.

Без приятели,
живота ми свърши.
И с всичките сълзи,
Душата ме боли.
Останахли сами,
чемреят две очи.
Сред хаоси-съдби
пръстта ми най-скърби.
Без Слънце, що цъфти.

К

алугер на греха,
съм свещ на любовта.
Кандилница-сълза,
съм свещник на дъха.
И клир на съвестта,
съм храм на целостта.
И хаоси-съдба,
изцяло съм пръстта.
Умирам да цъфтя...

В

ече не знам кой съм,
изгубих себе си.
Окапали сълзи,
брулят сетни мечти.
Върнете ме очи,
се лутам без звезди.
И да ся прероди,
без дух, дъх не лети...
Душата ме боли.

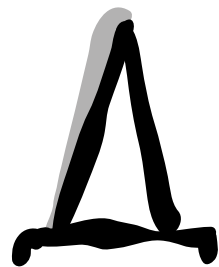

Материя
ли е водата
и не разбра пръстта.
Що е свободата,
знае само смъртта.
Едва в отвъдността,
съзнаваш същността
да бъдеш и Душа.
Йерархия ума.

Аз съм Будител
и на твойта Душа.
Не съм отмъстител,
дори и на прахта.
Отвъд всевечността
съм, просто, небеса,
а в църната страна,
все тъй съм песента.
Съм внукът на пръстта.

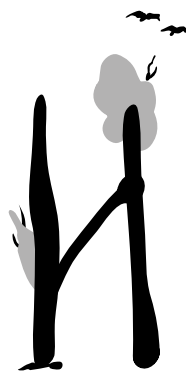

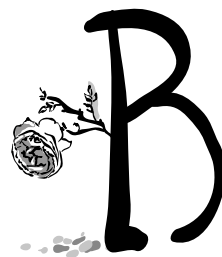
ействайте отрепки.
Вините ме за т'ва,
че съм и песента,
и нема да умра,
защото съм смъртта.
При все и вечността,
все тъй съм и пръстта.
Отколе съм Душа,
ми дух безкрайността.

напредването
на туй, що старостта,
неспирно си мисля
само за смъртта.
Дали наивността
е моята Душа
или ще съм скала,
цъфтяща в пролетта.
И, мре ли вечността.

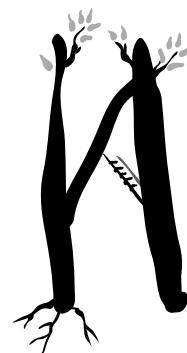
жива да прахта,
пак не е смъртта.
И вечен да дъха,
просто не е Душа.
Дори безсмъртността,
е нищо без съдба.
Едно е свещ-тъга,
съвсем друго сълза.
Роден съм да умра.

живота на дъха,
най-трудното е
на крачка от смъртта.
Прекрачиш ли върха,
си веч светец-Душа
и извън вечността.
Надскочиш ли прахта,
си свещен гроб-сълза,
и пръст, и вода,
и ромона – манна...

С

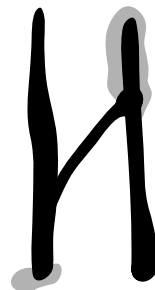
ам съм,
но не и самотен.
До мен е песента
и целата тъга
на сронена сълза.
Раздадох си греха,
но спасих любовта.
Самата самота
ми споделеността.
Просто съм съдба.

грал ли си кажи
ти тежкото хоро,
пред дивите зурни
и тапан, що цъфти.
И, бил ли си сълза
на падаща звезда,
когато песента
й пей от вседуша.
Така и вечността,
лелей да е роса.

убстанция-съдба,
иска ни се да сме
поне безкрайността.
А райската змия
да съска любовта
и адови чеда,
да врийем во греха.
Еех, мечта мечта,
зарий ли те пръстта,
не си дори прахта.
И разума смъртта.

зживей младостта
така, че старостта
да чувства се с крила,
дори отвъд смъртта.
Изживей любовта,
та много след греха,
да бъдеш мъдростта
и песен на ума.
Не си само прахта.

К

ой не се е влюбвал,
мислейки любовта
за панацеята
на всичко, що греха.
Кой не е разлюбвал,
поне една мечта,
излъган от мита
за споделеността.
Единствено смъртта,
до гроб е со дъха...

П

ървата любов
е зов на Душата,
за който съм готов,
да жертвам си смъртта.
И нейде, пръст в пръстта,
да цъфна свен-сълза.
Всесветата роса,
да вей ме цвет-дъга.
Обичам те, съдба.

ъдбата на дъха
е тайна на смъртта.
Какво си без Душа,
знае само прахта.
Едва ли любовта
нехае, що греха.
Единствено пръстта
е корен на дъжда
и живата вода.
Гроба отвъдността.

таростта не е порок.
Мъдростта и пророк.
Може би само Бог
знае, що същността,
но не мисли смъртта
за края на света.
Макар и вечността,
далеч безкрайността.
Безкрайности кръга...

И

згнаник на дъха,
 знам, че съм смъртта.
 И сенка на кръвта,
 съм длъжен да умра.
 Невзрачна прах в прахта,
 никак съм и Душа.
 И вейка, цвет-манна,
 бълбукам и ръмя.
 Не спирам да жужа...

Н

осим ли си пръстта
 отвъд безкрайността,
 скелет не продума.
 Нито една Душа,
 нийде не възкръсна,
 нито гроб оживя.
 Дали отвъдността
 е некаква лъжа,
 не казва съвестта.
 Кой знай, що е съдба.

орски циклами
цъфтят ми в Душата.
И Божем, съдбата
милува ми смъртта.
Прегърнал любовта,
разтупкан ми дъха
и в сетната сълза,
лелей си вечността.
Как всичко пръст-вода.

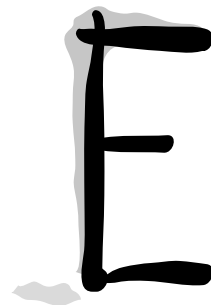

ивота си лети,
не знай, че е смъртта.
И всичките мечти,
не значат и Душа.
Едва в безкрайността
разбираш, че дъха
е просто, миг-съдба.
Какво е вечността,
знае само пръстта.
Гроба всетишина...

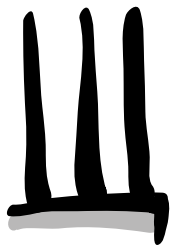

айната да си жив,
просто е любовта.
И кой ли е щастлив,
ако е ревността.
Дори и прах в прахта,
завижда завистта.
Немаш ли Душа,
арам да ти греха.
Безкрая свобода...

днакви
като скелети,
сме тъй различна плът.
И най-свещений път,
води пак до смъртта.
Дори и вечността,
е всеки дъх в прахта.
И живата вода
е нищо без пръстта.

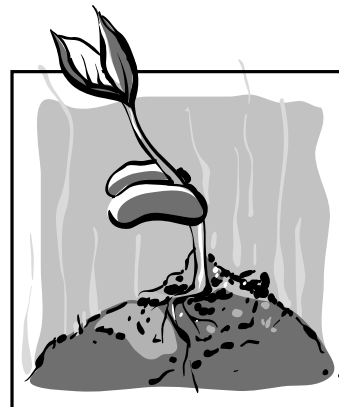

о друго е дъха,
освенто любовта
и всичко, що греха
на обречеността.
Дали безкрайността,
е жива след смъртта,
знай самата Душа.
Каква да ще съдба
и без прах, пръст, пръстта.

Великата сълза,
отмива пепелта

Тези що ме биха,
отдавна изгниха.

нивга с безкрайността.
Не всеки и Душа.

навеси от смъртта.
Не бъркай вечността,

